

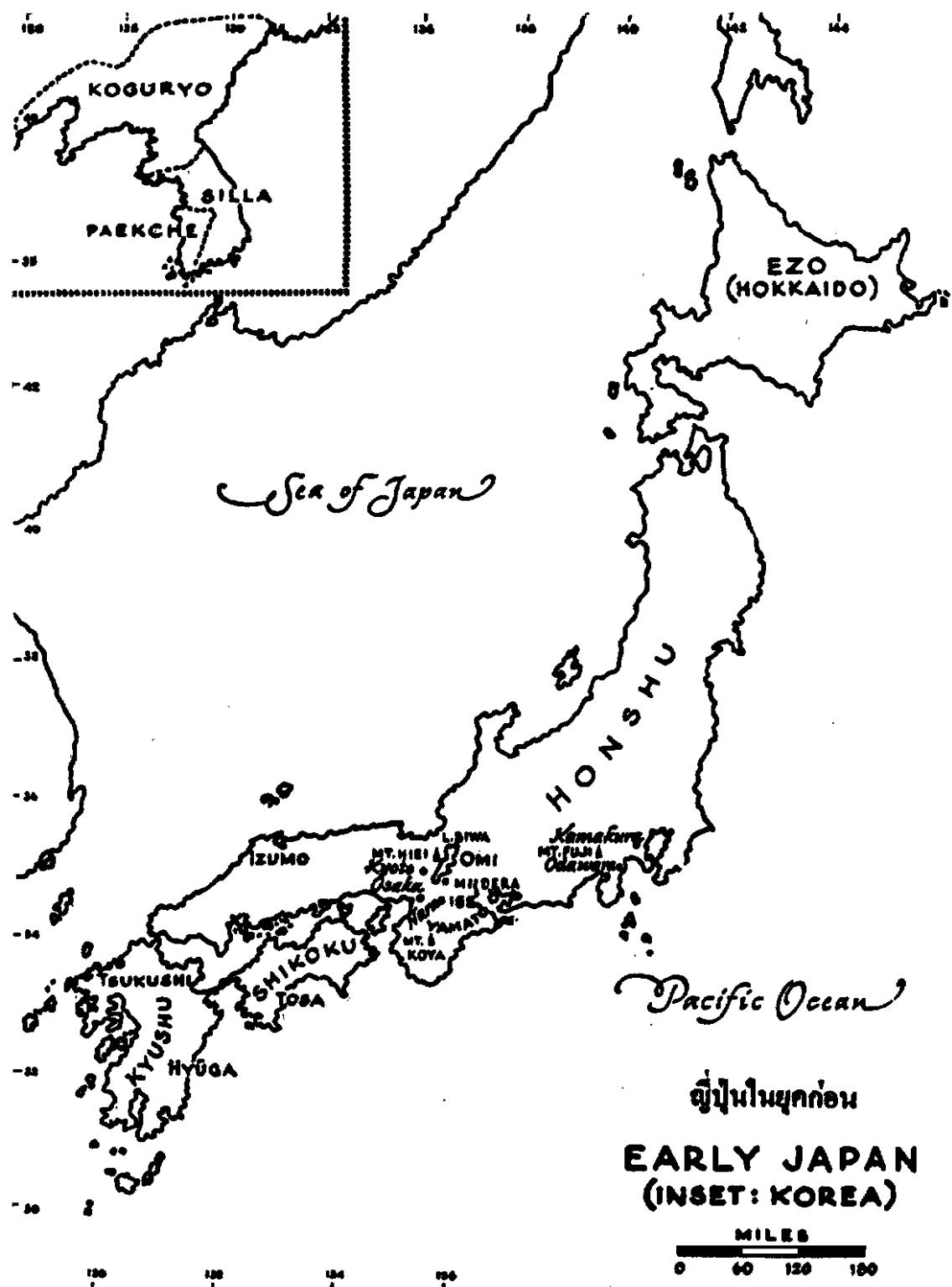
บทที่ 2

ยุคก่อน

ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นได้แบ่ง成ให้เป็นที่ประจักษ์ว่า ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เก่าแก่นานกว่า 2,000 ปี แต่ประวัติศาสตร์ในยุคก่อนประมาณ์เกือบ 1,000 ปี เป็นประวัติศาสตร์ที่สมัยนากอนยุ่ ในม่านมังคลา เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างสับสนซ้อน ข้อมูลนี้ทั้งจริงและเท็จเชื่อปันกัน ประวัติศาสตร์ใน 1,000 ปีแรกจะแสดงภาพที่เตือนถึงมาก เป็นการยากลำบากมากแก่ผู้ศึกษาด้านกว้าง ประวัติศาสตร์เป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เป็นเพราะญี่ปุ่นไม่มีหลักฐานประวัติศาสตร์แท้จริง จึงเป็นต้องอาศัยหลักฐานประเกทอื่นและอาศัยความเขียวชาญของสาขาวิชาการอื่น เพื่อจัดองประวัติศาสตร์ยุคก่อนการทำที่น่าจะเป็นไปได้ขึ้นมา

การตั้งชื่อนฐาน

แม้ญี่ปุ่นไม่มีเอกสารหลักฐานประวัติศาสตร์ แค่ญี่ปุ่นมีวรรณกรรมที่เขียนเรื่องเป็นหลักฐานประวัติศาสตร์แต่ในนามให้ศึกษาร่องรอยของอดีต กิอ บรรคนบันทึกเรื่องโบราณ (Records of Ancient Matters, Kojiki, รวมรวมเมื่อ ก.ศ. 712) และบรรคนบันทึกตามลำดับเวลาว่าด้วยญี่ปุ่น (Chronicles of Japan, Nihongi, รวมรวมเมื่อ ก.ศ. 720) บันทึกทั้งสองเป็นวรรณกรรมที่รวมรวมเรื่องราวที่มีแต่เก่าก่อน บรรคนาญี่ปุ่นเองได้รับอิทธิพลจากลัทธิประเพณี ในการยกที่จะสืบกันพันธ์ที่ประเพณีญี่ปุ่นแท้จริงจากเรื่องราวที่แต่งนั้น เรื่องราวส่วนใหญ่ของบันทึกทั้งสองเป็นเรื่องราวต่างๆ นานาเทพนิยายพิศดารเหลือเชื่อและประวัติศาสตร์ การ “สร้างบ้านแปงเมือง” ญี่ปุ่น บรรคนาทวยเทพส่วนข้องเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติและโลกทิพย์ (Supernatural world)¹ ทวยเทพที่สำคัญล้วนถูกยกย่องและถูกนับถือในการสร้างความถูกต้องของธรรมของ การสืบราชสันตติวงศ์ ไม่ว่าจะเป็นพระสุริยเทพ เทพแห่งชุมชน หรือเทพแห่งน้ำมานาคมุนทร บันทึกทั้งสองแบ่งเรื่องราวทวยเทพเชื่อปันกันเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ มีข้อมูลที่จะถือเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้น้อย เหตุการณ์เกิดผิดบุกผิด สมัยและมีข้อมูลคาดเดาเกิดขึ้น ผู้รวมรวมเองก็คิดเฉพาะเรื่องราวที่เห็นว่าเป็นหลักฐานส่งเสริมความถูกต้องของธรรมของการปลดครอง มีการสำนับวงศ์สกุลแสดงความสำคัญของบรรพชน แต่ก็สำนับวงศ์สกุลอย่างสับสน

วรรณกรรมทั่วไปแห่งยุคก่อนที่มีศักดิ์ท้องถิ่น ทั่วในหยุ่นแสดงจินตนาการ สร้างเรื่องบันเทิงเริงรรมย์มากกว่าอื่น ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นบุกก่อนด้วยชาติพันธุ์ที่แยกออกจากต่างชาติร่วมสมัย ที่สำคัญคือ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ (Dynastic histories) ของจีน และด้วยการศึกษาศักดิ์ท้องถิ่นทางสาขาวิชาอื่นเกี่ยวข้อง เพื่อจัดตั้งประวัติศาสตร์ท่าที่น่าจะเป็นไปได้

วงการนักประวัติศาสตร์ได้ศึกษาร่องก้านแणิดญี่ปุ่นมาฐานานแล้ว มีข้อสันนิษฐานข้อสอนบุคคลากรและทฤษฎีปรากฏนามาก แต่ยังไม่มีข้อบุคคลว่า ญี่ปุ่นมาจากไหน ตั้งถิ่นฐานในญี่ปุ่นเมื่อไหร ดังเช่น คำนานนิทานพื้นบ้านเด่าชา הנว่า ชาวญี่ปุ่นมาจากทะเลจีนใต้ สายเข้ามาสู่ญี่ปุ่นโดยผ่านทางไต้หวันและหมู่เกาะริวกิว (Ryukyu) หลักฐานทางโบราณคดีชี้ชัดว่า ชาวญี่ปุ่นอยู่บนทางเกาะสักูกุสุ่นทางญี่ปุ่น² มีข้อสันนิษฐานเป็นอย่างว่า มีชาวญี่ปุ่นสองกลุ่มอยู่บนทางเกาะสักูกุสุ่นทางญี่ปุ่น หรือเกาะแซกคาลิน (Sakhalin) สายหนึ่ง อยู่พำนกอินโคนีเชียและหมู่เกาะฟิลิปปินส์อีกด้วย แม้ยังไม่มีข้อบุคคลว่า ชาวญี่ปุ่นคือใครมาจากไหน อย่างน้อยก็มีข้อเท็จจริงชัดแจ้งว่า ชาวญี่ปุ่นนี้ได้เป็นชนพื้นเมืองเดิมของคินเคนญี่ปุ่น ผู้รกรานคือผู้เชื้อริบุกกว่าและมีอำนาจมากกว่าชนพื้นเมืองไอโน (Aino) ชาวญี่ปุ่นผู้รกรานได้นำเทคโนโลยีการผลิตโลหะและการผสมโลหะเข้ามาสู่ญี่ปุ่นคือ เทสกและทองสำริด ผู้รกรานได้ตั้งถิ่นฐานและเพ่ขยายอิทธิพลอาณาเขต รกรานขึ้นได้ชาวพื้นเมืองเข้าไปสู่การซ้อมโค่นโค่นเห็นอ

การตั้งถิ่นฐานในญี่ปุ่นมีเรื่องราวปราภูในประวัติศาสตร์ราชวงศ์ของจีนมากกว่า ในวรรณกรรมของญี่ปุ่นเองที่พูดนำเสนออย่างไร้จินตนาการให้ความบันเทิงเริงรرمย์ แต่ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ของจีนก็พูดนานาเรื่องราวเฉพาะที่เห็นว่า่น่าสนใจและเป็นประโยชน์แก่จีนเอง ข้อมูลจึงกระจายอยู่ทั่วไป ไม่เกี่ยวเนื่องกัน ดังเช่น Kingdom of Wei (ประวัติศาสตร์ราชอาณาจักรอุ้ยหรือเหวย, รวมรวมเมื่อประมาณ พ.ศ. 297)

ชาวญี่ปุ่นตั้งถิ่นฐานเมื่อไหร ยังไม่มีข้อบุคคล เอกสารประวัติศาสตร์ราชวงศ์ของจีนระบุใน พ.ศ. 57 ว่า ชาวญี่ปุ่นตั้งชุมชนกระชาติอยู่ทั่วไปประมาณ 100 กว่าแห่ง แต่เอกสารนี้ก็ไม่ได้บ่งบอกว่า ชาวญี่ปุ่นมาจากไหน ชุมชนทั้งหมดอยู่ในบริเวณที่ตั้งหลักอยู่ในญี่ปุ่น แต่ละครอบครัวประกอบด้วยครอบครัวมากนับที่มีเชื้อสายเดียวกันและบุชาเทวามหาเรักษ์องค์เดียวกัน ครอบครัวขนาดใหญ่เรียกว่า โคลตระญา (Clan, Uji) มีลักษณะใกล้เคียงกับเผ่า (Tribes) หรือเผ่าแบบจีน โคลตระญาได้หมายถึงแต่ครอบครัวทั้งหลาภเชื้อสายเดียวกันเท่านั้น หากแต่ขังหมายความรวมไปถึงครอบครัวเชื้อสายอื่นที่มีความสัมพันธ์กับโคลตระญาที่นี้ด้วย

หัวหน้าครอบครัวขนาดใหญ่ซึ่งกิจธิชั่นธรรมในการปกครองว่ามายาการที่ตนเป็นเชื้อสายมาจากการเจ้าหรือสังกัดศิษย์ตามด้านนี้ หัวหน้ามีหน้าที่ทางโลกคือ ปกครอง และมีหน้าที่ทางธรรมคือ เป็นนักบัว (Priest-chief) หัวหน้าปกครองบรรดาครอบครัวด้วยอำนาจเด็ดขาด แต่ผู้เดียวและมีหน้าที่ตั้งพิธี เช่น ไห้วัปต์และบรรพชน ในระยะแรก ผู้ปกครองชุมชนเป็นสตรี (Matriarchy) แต่ต่อมา บุรุณเป็นใหญ่ในการครอบครัวขนาดใหญ่ (Patriarchy) History of the Kingdom of Wei (Wei Chih) หลักฐานประวัติศาสตร์จีนได้ให้ข้อมูลในปีที่รุ่นรวม (ค.ศ. 297) ว่า ญี่ปุ่นประกอบด้วยประชาคม (Communities) กถุ่นต่าง ๆ ซึ่งกันเป็นใหญ่และเพิ่งเริ่มให้เข็นรับรองประชาคม (Communities) กถุ่นของตน ใน ค.ศ. 297 นี้ ญี่ปุ่นยังไม่ได้รวมกัน โภคระฤทธิ์ปกครองตนเองเป็นอิสระ ไม่ขึ้นต่อ กัน

ความเชื่อถือ : ศาสนาชินโต

ในยุคก่อน ความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติได้โน้มน้ำใจชาวญี่ปุ่นให้尼ยมบูชาธรรมชาติ เชื่อว่าธรรมชาติย่อมมีอำนาจอันตึ้กบั่นทรัพย์ในการกิจชีวิตสักคน ดังปรากฏชัดจากปรากฏการณ์ธรรมชาติ วิถีชีวิทที่มีการเกิดแก่เจ็บตายทำให้ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่า มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสถากรโลกและเชื่อว่า วิญญาณมีชีวิตรอดอยู่ทั่วไปในธรรมชาติ ควรแก่การเช่นไห่วบูชา โดยเฉพาะดวงวิญญาณของบรรพชน วีรบุรุษและดวงพระวิญญาณแห่งพระบูรพาจารย์ ด้วยความเชื่อถือกราทราและเคารพบ่ากรง ชาวญี่ปุ่นได้ยกดวงวิญญาณและดวงพระวิญญาณดังกล่าวขึ้นเป็นเทพ ความเชื่อถือธรรมชาติ ผีและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสถากรโลก ซึ่งรวมเรียกว่า ศาสนาในสมัยบุรพกาล (Primitive Religion) ซึ่งพัฒนาด้วยภาษาเป็นความนิยมทวยเทพ ก่อเกิดลักษณะเทวนิยม (Theism) ขึ้น

สักคนในญี่ปุ่นได้ทำการบูชาธรรมชาติและบรรพชนด้วยความหวังที่จะให้ผลสั่งอำนาจธรรมชาติและบรรพชนคงบันดาลให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ในชีวิต พิธีกรรมเดิมไปศักการร่ายเวทมนตร์คาถาและการเช่นไห่วบูชา ความเชื่อถือและการปฏิบัติบูชา เช่นนั้น ย่อมเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ป้องกันภัยธรรมชาติ ไม่มีชีวิตรีบกวนงาน เช่นนั้นในญี่ปุ่น เมื่อชาวญี่ปุ่นอพยพเข้าตั้งต้นฐานในญี่ปุ่นแล้ว ได้นำศาสนาแบบของตนเข้าไปด้วยก็อ ศาสนาชินโต (Shinto) ศาสนาชินโตก็ไม่ได้เป็นศาสนาพื้นเมืองก่อตั้งในแผ่นดินญี่ปุ่นตั้งแต่แรก ศาสนาชินโตก็มีลักษณะใกล้เคียงกับศาสนา婆羅門教 ที่มีความเชื่อในวันออกเดินทาง คือ มี

ประเพณีการนับถือผี (Animism) และลัทธิสมณนิยม (Shamanism) ที่เชื่อถือว่า วิญญาณคือภัย วิญญาณชี้ว่าร้ายชื่อม ได้รับอิทธิพลจากนักบวชาและหน่อผีญี่วิเศษทำกันนั่น

ศาสตราจักริมีความเชื่อถือและหลักคำสอนที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. คำสอนเรื่องโลก ศาสตราจักริมีคำสอนเรื่องโลกหน้า ชีวิตหลังความตาย และการติดต่อกับวิญญาณผู้ตาย ศาสตราจักริมีเป็นคำสอนเรื่องของโลกนี้ขาดไม่ได้นั่น

2. ศาสตราจักริมี เป็นความเชื่อถือที่แสดงความรู้สึกงามเกรงอำนาจอันลึกลับของปรากฏการณ์ธรรมชาติเป็นพื้นฐานสำคัญ ธรรมชาติขึ้นมี “กะนิ” (Kami) “กะนิ” คืออะไร ? “กะนิ” เป็นสำหรับความหมายหลักหลาย ยกตัวอย่างเช่น สำนวนใหญ่ “นักอธินาย” คำว่า “กะนิ” ก็อธินาย “กะนิ” ก็อธินาย เทพเจ้า “กะนิ” ก็อธินาย เทพเจ้าสดิค เศียรผู้พยาบาลอธินายคำว่า “กะนิ” เสนอมา อาทิเช่น โมตอริ โนรินางา (Motoori Norinaga. ค.ศ. 1730-1801) นักวิชาการศาสตราจักริมี เขียนว่า “กะนิ” มีความหมายหลักหลายคือ “กะนิ” หมายถึงเทวคุ ผี สิงคดีสิห์ ผู้วิเศษ สิงมีชีวิต “กะนิ” ตามนี้ดังกล่าว จึงอาจหมายถึงสรรพสิ่งและสรรพสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังอำนาจอันลึกลับ สามารถที่จะให้คุณให้ไทยแก่ชาวญี่ปุ่นได้

สรรพสิ่งมีชีวิตและสรรพสิ่งในธรรมชาติที่ทรงพลานุภาพล้วนถูกยกย่องขึ้นเป็นเทพบรรดาทวยเทพสดิค ณ บุนเยาโคชา (Mt. Kōya) มีการตั้งเทวลาดิษมามากมายและมีลัทธิพิธีการปฏิบัติบูชา จึงเป็นที่เข้าใจกันทั่วไปว่า ศาสตราจักริมีเชื่อวิถีทางแห่งทวยเทพ (“Way of the Gods”) เป็นศาสนาที่แสดงความเชื่อถือวิญญาณในธรรมชาติ วิญญาณผู้ตายและวีรชน และดวงพระวิญญาณของพระมหากษัตริย์ แต่มีผู้สันนิษฐานว่า คำว่า “ชินโตก” เป็นคำเรียกชื่อที่มาจากคำว่า “สิงเต่า” โดยเหตุที่ญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากลัทธิชินจิ อันเป็นลัทธิเต่าและศาสนาพุทธ “สิงเต่า” แปลว่า “วิถีของเทพเจ้า”

บรรคนบันทึกเรื่องโบราณ (Records of Ancient Matters, Kojiki) และ บันทึกตำนานคัมภีร์คุนิฟุนจิ (Chronicles of Japan, Nihongi) มีคำแนะนำเทพนิยายล่าขานว่า พระเทพอิzanagi (Izanagi) และพระเทพอิซานามิ (IzanaMi) ได้ทรงสร้างโลกให้ญี่ปุ่นอย่างญี่ปุ่น และทรงให้กำเนิดทวยเทพ โดยเฉพาะพระสุริยเทพพิوضะเคราะสุ (Amaterasu) ทรงเป็นต้นกำเนิดบรรพชนญี่ปุ่น จึงทรงเป็นพระสุริยเทพมีราคร (Progenitress) บรรคนาขักรทรงคือญี่ปุ่นคือนักรบญี่ปุ่นเทพ (Divine Warrior, “Jimmu”) ล้วนทรงเป็นราษฎร์ที่มาจากพระบูรณะ จักรพรรดิจิมุ เท็นโน (Jimmu Tennō, Tennō แปลว่า เทหาราช, divine ruler) ผู้ทรงเป็นพระ

ปั้นคติของพระสุริยเทพ ซึ่งทรงคือผู้ปูนจึงทรงเป็นเทพผู้เป็นนักรบ (Jimmu) และทรงเป็นเทพนักปักธง (Tennō)

3. สำาสนาเรื่องวิญญาณ สำาสนาชนโภแก่คงความเชื่อว่า วิญญาณเป็นอนต์ คนตายเดือดยังมีวิญญาณเข้าสู่ร่างใหม่ วิญญาณบรรพชนจะไม่เกิดในร่างใหม่ หากแต่ขังคงสถิต แบบไก่สูตรหาดานเพื่อปกป้องศูนย์กลาง อบรมสั่งสอนและดูษาญบุตรหาดานสู่ประพุติชั่ว

4. หลักปฏิบัติเพื่อความศักดิ์สูงสุด ผู้ครรภารดีองจะรักภักดีต่อทวยเทพและขักรพระคู่ ผู้ทรงเป็นเทวราชศินสายพระสุริยเทพ เป็นพระโอรฬาแห่งกوارร์ (Son of Heaven) ผู้นับถือ สำาสนาชนโภคต์ที่มีความคิดที่เบิกบาน เป็นความคิดที่บริสุทธิ์สะอาด ถูกต้องและเกี่ยงครง ผู้ใดประพฤติคือปฏิบัติชอบย่อมบรรลุภาวะแห่งการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทวยเทพ

มีข้อควรสังเกตว่า สำาสนาชนโภ แม้จะได้รับว่าเป็นศาสนา แต่ไม่มีพระศาสดา ไม่มีหลักปรัชญา หรือศาสดร์และหลักการว่าศีลของปูนจุตุล ไทยเหมือนสำาสนาทั่วไป

เมื่อภาคเวลาผ่านไป สำาสนาชนโภกลาיהםเป็นเป้าหมายของความคิดความเชื่อดีอามาก มากขึ้นแยกกันไม่ออก ความเชื่อที่โภคต์เด่นสำคัญคือ สักทิสันณิชน การเคารพบุชาบรรพบุรุษ ศักดิ์สิทธิ์และวีรชน ยกทุกสิ่งที่เคราะห์พันดีอื้ห์เป็นเทพ สำาสนาชนโภมีลักษณะสำคัญเป็น特征นิยม สำาสนาชนโภมีที่มาที่ไปหลากหลายมาก เป็นบ่อเกิดแห่งความคิดความเชื่อดีอิและสักทิสิทธิ์ (Cults) มากมากหลากหลายมาก โภคต์ในประวัติศาสตร์ การศึกษาสำาสนาชนโภจึงเห็นไปด้วยความหลากหลายมาก

สำาสนาชนโภมีสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

1. บรรดาบันทึกเรื่องโบราณ (Records of Ancient Matters, Kojiki) เป็นตำนานเทพนิยาย ประวัติศาสตร์ผู้ปูนจุตุก่อนและพระราชนประวัติพระจักรพระคิโนะมัชิแรกเริ่ม

2. บรรดาบันทึกความสำคัญเวลาว่าด้วยผู้ปูน (Chronicles of Japan, Nihongi) เป็นประวัติศาสตร์ผู้ปูนยุกก่อน จนถึง ก.ศ. 807

3. ตำรา yenji-shiki (Yenji-Shiki) เป็นตำราบทกวดและตำราพิธี มีทั้งหมด 50 ชุด เป็นทั้งตำราไสยาศาสตร์และตำรามายาศาสตร์

4. คัมภีร์มันโดยชุ (Manyo-Shi) เป็นบทกวี 4,496 บท ว่าด้วยกำเนิดสรวงศรี โภ กะการสร้างผู้ปูน

ศาสนาชินໄຕเป็นศาสนาแก่พิธีกรรม พิธีกรรมส่วนใหญ่มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ลักษณะบูชาธรรมชาติ การบูชาธรรมชาติคือการบูชาความมี เทราษะมีคือวิญญาณ เทพบุชาสถิตในธรรมชาติ ศาสนาชินໄຕบูชาธรรมชาติ ปราศจากการผ์ธรรมชาติและเครื่องมือ เครื่องใช้ในการทำงานหาภิน ทุกหนแห่งมีลักษณะแตกต่างกันมาก ศาสนาชินໄຕจึงเป็นศาสนา ที่มีลักษณะน่าสนใจหลากหลาย ถึงกระนั้น ลักษณะที่ทุกหนแห่งมีเอกลักษณ์เหมือนกันคือ การบูชาความมี

2. พิธีกรรมบูชาบานบรรพชน ที่สำคัญคือ พระสุริยเทพผู้ทรงเป็นพระปฐมบรมเทพมารคร พระจักรพรรดิในมนุษย์ทรงเป็นพระปฐมบรมจักรพรรดิและบรรดาพระบูรพาจักรพรรดิ

3. พิธีกรรมบูชาไวรชนคนดี กันดี ญี่ให้รับการยกย่องเชื่อเป็นเทพ

4. พิธีกรรมบูชาพระจักรพรรดิ มีความเชื่อกันมากว่า ทวยเทพได้ทรงสร้างญี่ปุ่น ดินแดนญี่ปุ่นคือดินแดนแห่งทวยเทพ (Divine Land) มีความศักดิ์สิทธินำก จักรพรรดิทรงสืบ ชาติพระสุริยเทพ ประชาชาติญี่ปุ่นก็สืบเชื่อกันมาจากพระสุริยเทพ เมื่อพันธุ์ญี่ปุ่นจึงเป็นเพ่าพันธุ์เทพเจ้า (Divine race) แตกต่างจากประชาชาติอื่น

โดยที่จักรพรรดิทรงสืบจากพระสุริยเทพ จักรพรรดิคือพระไโอรสแห่งสวรรค์ (Son of Heaven) การสืบราชสันตติวงศ์ต้องเนื่องด้วยมั่นคง ประชาชาติญี่ปุ่นเชื่อถือว่า ญี่ปุ่น เปรียบเสมือนครอบครัวใหญ่ที่มีจักรพรรดิทรงเป็นศูนย์กลางของครอบครัว ครอบครัวชาติญี่ปุ่น ได้ ราชอาณาจักรก็ขาดจักรพรรดิไม่ได้ เช่นกัน สถาบันพระมหากษัตริย์จึงเป็นสถาบันอันศักดิ์ สิทธิ์ส่วนกลางเมืองนิ่ม ได้ เป็นสถาบันที่สำคัญ สำหรับอย่างขึ้น ชาติญี่ปุ่นได้เดชในสังคมญี่ปุ่น เมื่อชาติญี่ปุ่นเชื่อเช่นนี้ย่อมทำให้พระราษฎร์น่าถูกต้องชอบธรรมและมั่นคง การสืบราชสันตติวงศ์ถูก ต้องชอบธรรม มีความมั่นคงสืบท่อเนื่อง ประชาชาติญี่ปุ่นต้องรักภักดิ์ต่อราชอาณาจักรและ ต่อองค์จักรพรรดิ

ศาสนาชินໄตามนีลักษณะที่ถือความบริสุทธิ์แห่งพิธีกรรมและถือพระหนจารย์เป็น สำคัญ ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติบูชาดังต่อไปนี้

1. พิธีปลาสนีบดจัญ ไรและถึงชั่วร้าย
2. การอาบน้ำให้ภายในสะอาด
3. การแสวงมนตร์ ร่ายเวทมนตร์ภาษาและปอุกเสกเวทมนตร์ภาษาเพื่อให้เกิดรำนาจ เป็นปาฏิหาริย์

1. เทวสถานที่อิเซ (Ise)

อาคารประจำของเทวสถานภายใน (Naikū) ที่อิเซ สร้างใหม่บ่อข แต่รูปแบบสถาปัตยกรรมยุคก่อนหนึ่งยังคงเดิม

ผู้นับถือศาสนาชินໄຕมิໄได้เป็นแต่เพียงเจ้าร่วมพิธีและด้วยเครื่องเช่นเท่านั้น หากแต่ยังต้องมีบันทึกสำคัญไว้กับในการปฏิบัติบุชา ต้องร่วมการร่ายรำด้วยทวายเทพบะร่วมชนวนแห่ด้วย เมื่อกระทำการใดสำคัญใดตามที่ได้บันทึกมาถูกต้อง ก็ต้องทำพิธีบุชาและรายงานความสำเร็จ เนื่อง รายงานการศึก ภาระราชรื่องทรัพย์ชุดและเลขศักดิ์ เป็นต้น

เทวालัยชินໄຕมีรูปแบบสถาปัตยกรรมเรียบง่าย กลมกลืนกับธรรมชาตินาก ทุกหนแห่ง เทวालัยจะมีเอกลักษณ์คือ ภายในเป็นที่ประดิษฐานกระอกเงา (Mirror) สัญลักษณ์แห่งพระปัญญาของพระสุริยเทพีและพระแสงดาวของพระเทพพุทธะในไหโอะ (Susa-no-o) (เดิมเป็นของพญานุ่งแห่งดินแคนอิซูโน, Izumo) หน้าเทวालัย มีอ่างน้ำสำหรับให้ผู้กราบทาถังปากและถังมือก่อนเข้าเทวालัย บริเวณภายนอก ตั้งประอุโตริ (Torii) สู่เทวालัย เป็นประตูไม้มีหันหลังซ้อนกันหันหลัง เทวालัยเก่าแก่ที่สุดคือ เทวालัยอิซูโน (Izumo) บนชายฝั่งทะเลของเกาะชอนชู ใกล้ก้าหาดิ เทวालัยแห่งอิเซ (Ise) เป็นเทวालัยพระสุริยเทพี มีความสำคัญที่สุดเป็นที่ประดิษฐานเครื่องราชกุญแจฯและบรรดาทรัพย์สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์แห่งพระราชอำนาจ

อาจจะกล่าวได้ว่า ศาสนาชินໄຕเป็นศาสนาที่มีความเรียบง่ายเป็นพื้นฐานสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นพิธีกรรม สำนวนภาษาของวรรณกรรม ศัพท์ หรือรูปแบบสถาปัตยกรรม ศาสนาชินໄຕเรียบง่ายถึงขนาดไม่จำเป็นต้องมีพระศาสดาเลย

ญี่ปุ่น : รวมกัน

สังคมญี่ปุ่นในระยะแรกที่แต่ละครอบครัวมีการปกครองตนเองเป็นอิสระ ไม่เข้าต่อกันนั้น เป็นสังคมที่เริ่มนิโいろสร้างสถาบันชั้นชื่อและมีการจัดตั้งชั้นวรรณะแล้วโดยมีคติอชาติระบุสูงต่ำและสายโลหิตเป็นสำคัญ ครอบครัวทั้งหลายจัดตั้งประชากรนั้น 人群中 (Communities) แต่ละแห่งอาจประกอบด้วยครอบครัวหลายครอบครัวรวมกัน โดยมีครอบครัวหนึ่งเป็นผู้นำปกครองประชากร หรือประชากรอาจเป็นประชากรที่มีเพียงครอบครัวเดียวแต่ขยายครอบครัว รวมกันจัดตั้งขึ้นเป็นประชากรก็ได้

การปกครองของครอบครัวเป็นการปกครองระบบครอบครัว หัวหน้าครอบครัวมีอำนาจเด็ดขาดแต่ผู้เดียว การปกครองประชากรก็เป็นการปกครองแบบการปกครองครอบครัวและ การปกครองครอบครัว หัวหน้าครอบครัวมีหน้าที่บัญชาก็ใช้และปักป้องคุ้นรองสามาชิก ตลอดจนมีหน้าที่ดูแล หัวหน้าครอบครัวและหัวหน้าประชากรก็มีหน้าที่ปกครองและดูแลพิธีเช่นเดียว

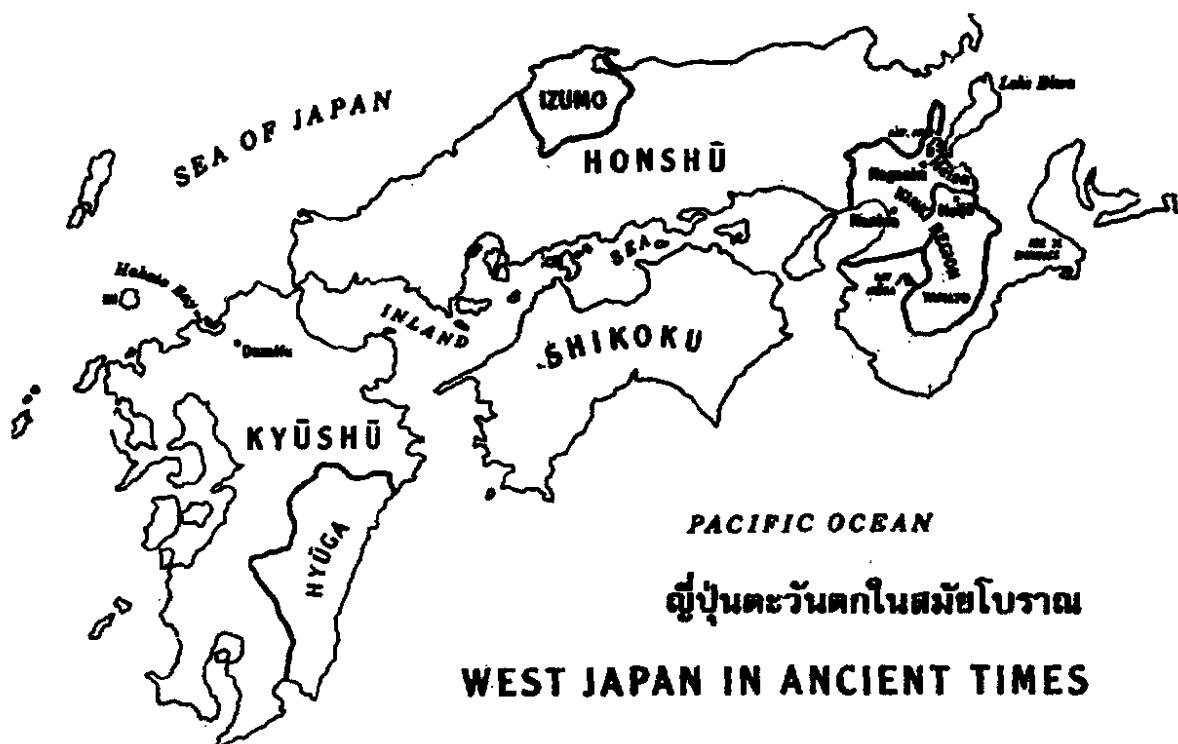
กัน เป็นทั้งหัวหน้า (Chief) และนักบูชา (Priest) แต่ละครอบครัวมีพื้นที่การปกครอง มีทำเนียบ
ว่าการคือ ทุ่มหาสน์ (Manors) แตะนิส្សกันรับใช้เสนาธิการที่คิน (Serv, ผู้หัวหน้าที่พานาฯ
โดยรับใช้เป็นการตอบแทน จะเก็บอนที่ไปแห่งหน้าได้ ต้องได้รับอนุญาตก่อน)

บรรดาตรรกะและประชากลุ่มคงต่อสืบช่วงเชิงอันชาญกัน แผ่ขยายอำนาจอาณาเขตเป็น^ป
ปักษิยสังข์ การรวมกลุ่มเป็นสามาพันธ์ (Confederacy) ก็คงมีปรากฏขึ้น ตรรกะยามาโต
(Yamato) ผู้ดึงดันฐานในที่ราบขามาโต (Yamato Plain, ของภูมิภาคคินกิ, Kinki ในตอนกลาง
ของเกาะชอนชู) ได้ตั้งตนเป็นใหญ่ ครอบครองแผ่นดินญี่ปุ่นยกเว้นภาคตะวันออก ศักราชการ
เริ่มต้นเป็นใหญ่ขึ้นไม่เป็นที่ยุติ แต่ยามาโตเป็นใหญ่แล้วใน ค.ศ. 445 ซึ่งเป็นปีที่มีการรวมรวม^ป
แหล่ง History of the Latter Han (ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ชั้นสมัยเดิม) ประวัติศาสตร์ราช
วงศ์ฉบับนี้ได้พรรณนาประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น เป็นท่านองบันทึกข้อมูลต่อท้ายประวัติศาสตร์จีน
ในปีที่รวมรวมนั้น ญี่ปุ่นได้รับแบบอย่าง โครงสร้างการเมืองการปกครองของจีนแล้ว

ญี่ปุ่นใหญ่ในระยะแรกมีทั้งจักรพรรดิและจักรพรรดินิ ตรรกะยามาโตได้รวมญี่ปุ่น
เข้าด้วยกันภายใต้การปกครองของตรรกะ ตรรกะได้สถาปนาราชวงศ์ขึ้นปกครองญี่ปุ่น ตรรกะ
ยามาโตได้สร้างว่าสืบท่องจากพระสุริยเทพผู้สร้างญี่ปุ่นและประชาชาติญี่ปุ่น จึงมีความถูกต้อง^ป
ของธรรมที่จะมีอำนาจปกครองญี่ปุ่น ตรรกะอื่นในแผ่นดินต้องคงอยู่ภายใต้พระราชอำนาจ
ดังแต่ ค.ศ. 445 มีปรากฏเด่นชัดแล้วว่า ญี่ปุ่นรวมกันภายใต้ราชวงศ์ยามาโต มีการปกครอง
ระบบเทวราชาธิปไตย ผู้นำราชวงศ์คือ จักรพรรดิ

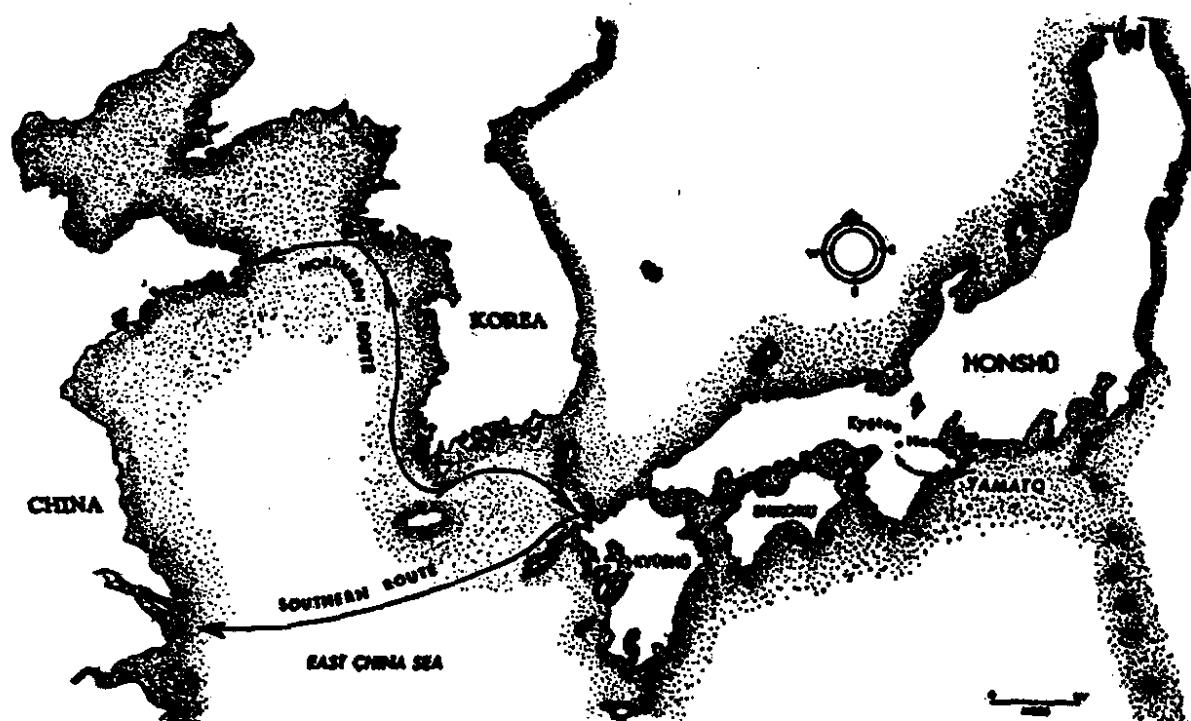
ราชวงศ์ยามาโน้นบดีบุชาพระสุริยเทพที่เป็นพระปฐมบรมเทพมารคร (เป็นบรรพชน)
พระเทพนี้ได้ถูกถ่ายเป็นพระบรมเทพสูงสุดตามราชวงศ์ยามาโตไปด้วย ทุกหนแห่งในแผ่นดิน^ป
ต้องเคารพถูกบุชาพระบรมเทพ ลัทธิพิธีบุชาพระสุริยเทพคือลัทธิพิธีสูงสุด เทวลาดษของ
พระสุริยเทพที่อิเซ (Ise) ถือว่าเป็นเทวลาดษาคัญที่สูงของพระราชาและราชอาณาจักร
เครื่องราชกุญแจที่ของราชวงศ์คือ กระบอกเงาทองสำริด (Bronz mirror) เครื่องตกน้ำผึ้งโถง (Curved Jewels) และพระแสงดาว

ชาวญี่ปุ่นได้เริ่มต้น “สร้างบ้านแปลงเมือง” แล้ว โครงสร้างการเมืองการปกครอง
ได้รับแบบอย่างจีนสมัยราชวงศ์ชุบ (Sui, ค.ศ. 581-618) ระบบเทวรชาธิปไตยเริ่มต้นแล้ว
บนพื้นฐานแห่งอำนาจของบรรดาตรรกะต่าง ๆ แต่โดยเนื้อแท้แล้ว การปกครองก็ยังคงเป็น

ญี่ปุ่นตะวันตกในสมัยโบราณ

WEST JAPAN IN ANCIENT TIMES

เส้นทางค้าต่อจากทางว่างจีนกับญี่ปุ่นในยุคก่อน

การปักครองแบบตราดูต่างๆ ในที่นั่งกระดูกปักครองบรรดาตราดูต่างๆ ที่รวมกันอย่างไม่หนาแน่นเป็นปึกแผ่น พระราชนิรนาวีไม่นั้นคงต้องชื่นนาน

ในระยะแรกเริ่มนั้น แม้ราชวงศ์ญามาโตจะไม่มีอำนาจมั่นคงภายใต้แผ่นดิน แต่ก็มีหลักฐานว่า ราชวงศ์ญามาโตมีอำนาจแผ่ไปถึงภาคใต้ของเกาะตัวเดียว ดังแต่คริสต์ศักราชที่ 1 มีประกายหลักฐานว่า มีชาวญี่ปุ่นตั้งถิ่นฐานในคานสุกุราภากาดี ใน ก.ศ. 478 แม้แต่จักรวรรดิจิบุกซังยังรับรองว่า “ญี่ปุ่นคือศูนย์กลางการค้า” ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นยุคก่อนนี้ได้ฉายให้เห็นว่า เหตุใดญี่ปุ่นจึงฟังใจข้ามวิถีเดือนน้ำ ญี่ปุ่นเกิดปักครองกาหาดี

วัฒนธรรมญี่ปุ่น

ดังแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมความเชื่อของญี่ปุ่นพัฒนาขึ้นจากศีลแบบอารยธรรมจีน โดยกาฬสีเป็นผู้ดัดแปลงแก่ชาวญี่ปุ่น อารยธรรมจีนเริ่มนิอิทธิพลต่อญี่ปุ่นแล้ว ครั้นเมื่อราชวงศ์ญามาโต (Yamato) ปักครองญี่ปุ่นมาจนถึงคริสต์ศักราชที่ 5 ราชวงศ์ได้พัฒนาญี่ปุ่นให้เจริญแบบจีน ดังปรากฏจากการใช้ภาษาจีนและแต่งวรรณกรรมเป็นภาษาจีน การพัฒนาการปักครอง การใช้ปูนกันจีน การยอมรับนับถือศาสนาพุทธ ปรัชญาของจีนและ การสร้างสรรค์ภาษา วรรณคดีและศิลปกรรมตามแบบอย่างแผนจีน

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการรวมกันเป็นหนึ่งและสร้างความเชื่อความแบบอย่างด้านแบบจีน โดยกาหาดีเป็นผู้ดัดแปลงแก่ชาวญี่ปุ่น แต่ก็เห็นได้ชัดว่า ยังไม่มีการเริ่มต้นด้วยความเชื่อญี่ปุ่นอย่างแท้จริง ให้สถาคติองค์กับสภาพความเป็นจริง ทั้งคุณโดยทั่วไป โดยเฉพาะสังคมชนชั้นสูง นิยมอารยธรรมจีน มีการปักครองเป็นแบบจีน ศิลปวิทยาการจีนถือเป็นศิลปวิทยา การถ่ายทอด ชาวญี่ปุ่นได้สร้างสรรค์ศิลปะอักษรภาษาจีนให้ใช้ภาษาจีนและถือศิลปะแบบจีน แม้แต่ศาสนาและปรัชญาจีนก็เริ่มเผยแพร่ให้ศาสน เชื้อญี่ปุ่นได้ผ่านกาหาดี ที่นับว่าสำคัญยิ่งคือ ศาสนาพุทธนิกายมหายาน

ใน “เดือนสิบ” ก.ศ. 552 พระเจ้าแผ่นดินแห่งแคว้นปักเช (Paekche) ของกาหาดีได้ส่งคณะผู้แทนไปเจริญพระราชนิมิตรกับญี่ปุ่น ในครั้นนั้น ได้มีการถวายพระพุทธรูปและพระกัมภีร์ของศาสนาพุทธเป็นเครื่องราชบรรณาการแด่จักรพรรดิญี่ปุ่น เพื่อแสดงความกระหนักในพระมหากรุณาธิคุณที่จักรพรรดิได้ทรงช่วยเหลือทางการทหารให้แก่แคว้นปักเชในการตีรุบกับราชอาณาจักรศิลา (Silla) เครื่องราชบรรณาการนั้นคือสัญลักษณ์ เปิดตัวราชบัลลังก์ที่ชาวญี่ปุ่นรับศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธได้แพร่หลายไปทั่วในช่วงระหว่างเวลาที่ศาสนาชินโตกำลัง

พัฒนาเติบใหญ่ ศาสนาพุทธได้กรอบจำกัดน้ำที่แต่เดิมมา ส่วนศาสนาชินໄຕແທບจะไม่มีความหมายสำหรับชาวญี่ปุ่นเท่าเป็นเวลาหลังร้อยปี เพราะศาสนาชินໄຕยังไม่สามารถพัฒนาเป็นศาสนาที่มีเอกภาพรวมกัน ความเชื่อถือหลักหลายเกินไป ลักษณะมาก มากหลักหลายเกินไป ผู้คนทุกคนแห่งญูกันต่อห้องถิน ต่างมีความเชื่อและลักษณะแบบเฉพาะของตน ไม่มีความเชื่อและลักษณะเดียวกัน ศาสนาชินໄຕจึงไม่สามารถจะแข่งขัน กับศาสนาพุทธได้เลย

การสร้างราชวงศ์และสร้างราชอาณาจักรขึ้นเป็นเพียงขั้นแรกที่ขึ้นไม่นัก ชาวญี่ปุ่น ขึ้น มีความเป็นอิสระ เป็นด้วยองค์ความน้อมในการสร้างสรรค์ความเริ่มที่เป็นแบบของตนเอง กระแสญี่ปุ่นถูกพัฒนาระบรมจักรอบญี่ปุ่นโดยสืบทอด ทั้งสังคมจึงมีโครงสร้างที่ไม่แข็งแรง เมื่อเผชิญภาวะวิกฤติ สังคมย่อมยากที่จะดำเนินต่อไป

ภาวะวิกฤติและการปฏิรูป

ภาวะวิกฤติเริ่มต้นด้วยปัญหาภูมิเร้าหลักด้าน ใน ค.ศ. 562 ญี่ปุ่นต้องสูญเสียศิรินแคนในควบสมุทรเกาหลี กองทัพญี่ปุ่นของราชวงศ์ถัง (T'ang) ร่วมกับกองทัพเกาหลีของราชอาณาจักรศิลลา (Silla) ขับไล่ชาวญี่ปุ่นออกจากเกาหลี ราชอาณาจักรปีกเซ (Paekche) พันธมิตรของญี่ปุ่นเป็นฝ่ายประชัย ความพ่ายแพ้ถึงขั้นถูกขับไล่ใส่ส่วนซ่อนน้ำได้ทำให้บรรดาชนชั้นปักครองญี่ปุ่นมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอย่างรุนแรงถึงขั้นเกิดความแตกแยกกันขึ้น บรรดาชาวเกาหลีฝ่ายราชอาณาจักรปีกเซพากันอพยพหลักภัยเข้ามาตั้งหลักแหล่งในญี่ปุ่น เป็นการรออย่างหนักให้ญี่ปุ่นต้องเก็บงบปากห่อง สังคมขังต้องเผชิญกับความขัดแย้งภายในอย่างหนักขึ้นด้วยเหตุศาสนา บรรดาผู้เกรงครัวในศาสนาชินໄຕและบรรดาข้าราชการสำนักล้วนหวาดหวั่น เป็นปฏิปักษ์ต่อการที่จะพยายามยึดญี่ปุ่นและเกาหลีเพย์เพร่ศาสนาพุทธไปอย่างกว้างขวาง เพราะเกรงกันว่า ศาสนาพุทธซึ่งไม่นับถือเทศาเดีย จะทำให้เกิดภัยคุกคามทางประพิ碍อธิการ กริ่วข้าวญี่ปุ่นที่จะเอาใจออกห่างไปนับถือศาสนาพุทธ

ปัญหาดังกล่าวได้ทำให้ญี่ปุ่นอ่อนแอ พระราชวงศ์ยามาโนะสูงไม่สามารถแก้ปัญหา ข่อนมีพระราชอำนาจอ่อนแอ ไม่สามารถบ้านบัดดกบัญชาก่อร้ายภูริ ได้ การปกครองเริ่มตกต่ำ อีนาจะกระชาข้ออกไปอยู่ในเมืองท้องถิน มากกว่าจะอยู่ในเมืองพระราชวงศ์ยามาโนะ ทิ่กต่ำไป ฐานะอีนาจะญี่ปุ่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต่าง นับตั้งแต่ญี่ปุ่นเดิมในเดือนแคนในควบสมุทรเกาหลี ญี่ปุ่นอ่อนแอ ไม่มีความสามารถ ต้องเผชิญกับประเทศเพื่อนบ้านที่

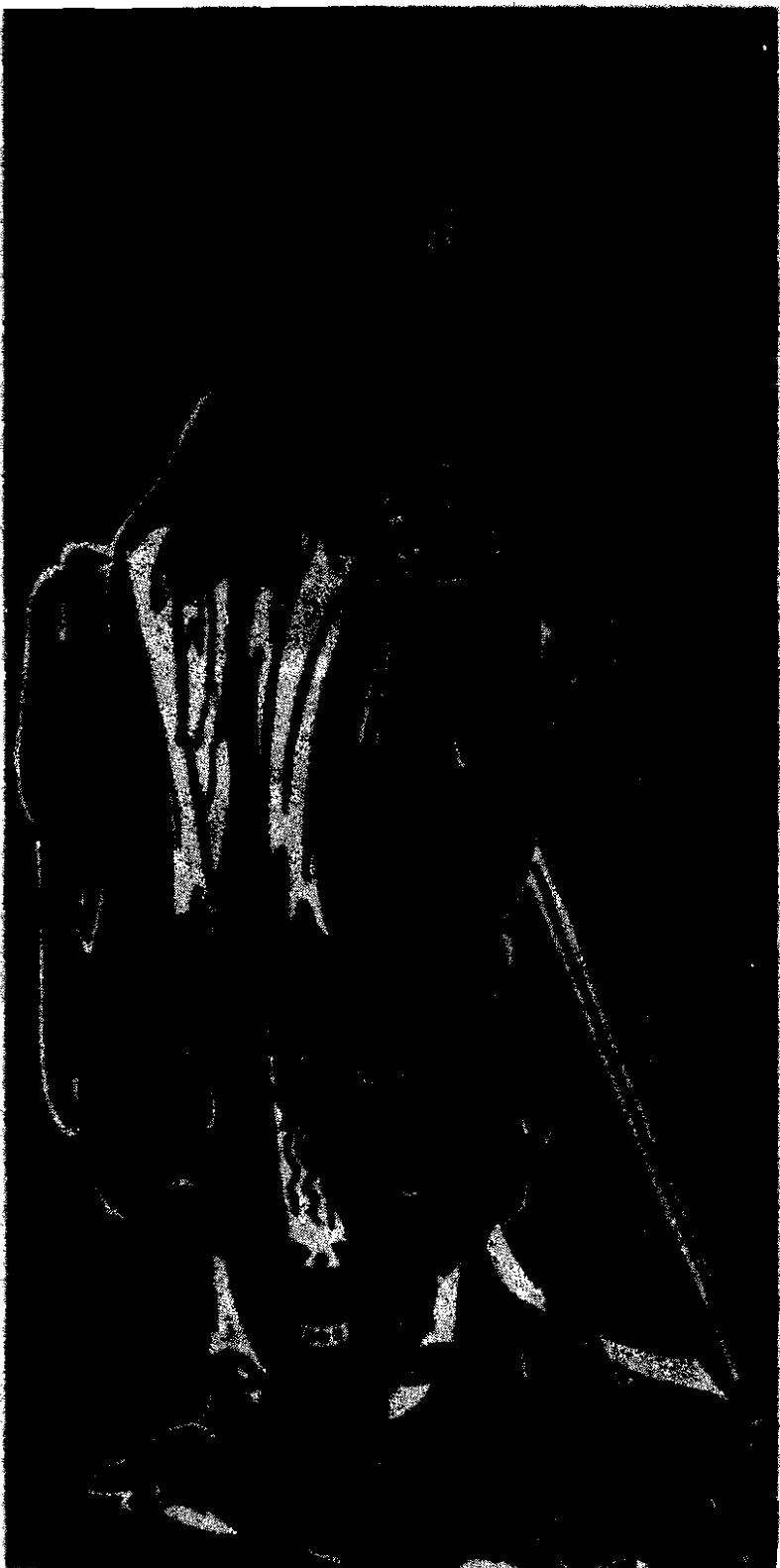
เข้มแข็งคือ ราชวงศ์ซุ่ยของจีนที่มั่นคงแห่งชาติอาณาจักร แต่สถาบันกับภาษาได้อ่านภาษาของราชอาณาจักรต่างๆ พระราชบัญญัติฯ มาโดยแบ่งในภาวะวิกฤติการณ์อย่างไร ?

พระราชบัญญัติฯ เป็นต้องปฏิรูปสู่ปัจจุบัน การปฏิรูปได้เกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดินีซุกิโภ (Suiko, ครองราชย์ในระหว่าง ค.ศ. 592-628) รัชกาลนี้มีบุคคลสำคัญร่วมการปกครอง ด้วยคือ เจ้าชายไซโตกุ (Shitoku มีพระชนม์ชีพในระหว่าง ค.ศ. 573-621) ทรงเป็นผู้สำเร็จราชการเกือบทั้งหมดของจักรพรรดินีสุกิโภเป็นพระมาดุจดา ทั้งสองพระองค์ได้ทรงเป็น “สถานปนิษิ” ใน การปฏิรูปสู่ปัจจุบัน ประวัติศาสตร์เฉลิมพระเกียรติทั้งสองพระองค์มาก เจ้าชายไซโตกุ ทรงเป็นนักปรับผู้ทรงศรัทธามั่นคงในการศึกษาพุทธและทรงยกย่องถือทัพธิชงจื้อที่พระองค์ได้ทรงร่วมเรียนมา เจ้าชายไซโตกุทรงแก้ไขปัญหาวิกฤติการณ์ด้วยการที่ทรงรับและดัดแปลงอารยธรรมจีนสมัยซุ่ย โดยเฉพาะสถาบันการเมืองแบบจีนคดิชงจื้อ เพื่อสร้างสู่ปัจจุบันใหม่ให้เป็นราชอาณาจักรมั่นคงมีความสงบอีกรั้งหนึ่ง เจ้าชายไซโตกุทรงแต่งทุกด้วยไปเพื่อยกทัพนัชไม่ครึ้งกับจีนด้วยพระประพฤติที่จะเรียนรู้ศิลปวิทยาการจีน และได้ทรงส่งนักเรียนไปศึกษาในจักรวรรดิจีนเพื่อดำรงความเชื่อมโยงสู่ปัจจุบัน นักเรียนเหล่านี้นั้นได้เผยแพร่อารยธรรมจีนในแวดวงชาวสู่ปัจจุบัน จนก่อให้เกิดกระแสการสอนนิยมอารยธรรมจีน ศิลปวิทยาการจีนสาขาที่เจ้าชายไซโตกุจะทรงรับและดัดแปลงเพื่อบูรณะสู่ปัจจุบันในครั้งนั้นคือ ประชญาการเมืองคดิชงจื้อ

ถัดธิชงจื้อ

ถัดธิชงจื้อที่แทรกติดกันในสู่ปัจจุบันเป็นถัดธิชงจื้อที่พัฒนาเต็วในกัมมัชชั่น (Han Confucianism) ตามถัดธินี้’ จักรวาลประกอบด้วยสิ่งที่ โลกและมนุษย์ มุนุษย์อยู่กึ่งกลางระหว่าง สิ่งที่อยู่กับโลก จักรวาลประกอบกลมกันเป็นหนึ่ง (Harmonious whole) โดยในชีวิตทุกค้าน พื้นฐานแห่งยานาจหน้าที่และระเบียบแบบแผนข้อมูลที่สัมภาร์ แต่จะดำเนินการตามที่กำหนดไว้ ให้ปรากฏแก่นุษย์ด้วยการที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดาวเคราะห์ข้อมูลนั้น ไปเบื้องหน้า อย่างหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามฤดูกาล

ในชีวิตทุกค้าน มนุษย์กับธรรมชาติข้อมูลมีปฏิกริยาต่อกันอย่างคงที่มั่นคง การกระทำของมนุษย์โดยเฉพาะการกระทำการที่ของตนอย่างถูกต้องดังคึ่งาม ธรรมชาติข้อมูลที่มีพื้นที่อยู่ด้วยกันให้เกิดการประสานกลมกันใหม่ เหตุการณ์ตามธรรมชาติที่เรียกว่า ปรากฏการณ์ธรรมชาติ จะเกิดขึ้นเพื่อให้เป็นที่ประจักษ์แก่มนุษย์ เมื่อมนุษย์และสู้น้ำมีได้ประพฤติปฏิบัติตามหน้าที่อย่างถูกต้อง

2. ปรมาจารย์บงกช

HI 463

23

หรือมิได้ประพฤติดีปฏิบัติชอบ ปรากฏการณ์ธรรมชาติแสดงให้ปรากฏว่า ฟ้าดินไม่พึงพอใจ และลงโทษมนุษย์ มนุษย์ซึ่งเป็นต้องคิดคือกับสวรรค์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อประพฤติปฏิบัติตามพระประสงค์ที่นั่นอย่างหมายของสวรรค์ (Will of Heaven) ประวัติศาสตร์จดบันทึกการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ตามพระประสงค์ของสวรรค์ มนุษย์ซึ่งเป็นต้องจดบันทึกเป็นประวัติศาสตร์ไว้อย่างสม่ำเสมอ ดังที่นักประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นในยุคก่อนคริสต์ศักราชที่ 8 ได้แสดงเชิงจํานงของการแห่งประวัติศาสตร์ ว่า

“[จดบันทึก] นิมิตดีมีซัยมีนงค์ที่สวรรค์ได้โปรดประทานแก่เข้าญี่
เป็นใหญ่หนึ่อนมนุษย์ และ [จดบันทึก] ถางบอเกเหตุลางอุนาหที่สวรรค์
ทรงแสดง เป็นการตักเตือนว่ากล่าวเข้าญี่เป็นใหญ่”⁸

ชาวญี่ปุ่นเห็นก็ถือตามขาวจินว่า ประวัติศาสตร์ยอมแสดงพระประสงค์ของสวรรค์ เหตุการณ์สำคัญโคลคเด่นมิได้เป็นแต่เพียงข้อเท็จจริงเท่านั้น หากแต่ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ต้องถูก อธิบายด้วยความหมายด้วยว่าเป็นถึงถี่งร้าย หรือเป็นสัญญาณแสดงว่าสวรรค์ทรงพอพระทัยเห็น ชอบด้วยกับการกระทำของมนุษย์ ให้ผู้ตรวจสอบดูจากเรื่องราวทางภูมิศาสตร์ (Geomancy) ล้วนเป็นบทบาทเดียวกันนั่นก็คือเป็นการเสียงทางจากเรื่องราวทางภูมิศาสตร์ บุคคลเหล่านี้ต้องสังเกตความเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ สังเกตการผันแปรของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เพื่อทำความเข้าใจ อธิบาย และแสดงความหมายให้แน่นอนว่า หมายความว่าอะไร บุคคลเหล่านี้ต้องดึงพืชให้ถูกต้อง และระมัดระวังป้องกันมิให้มีการประพฤติมิชอบแต่ ผิดโภคชาติ ผิดทิพ ผิดพังย่องพลังเชิง (Yin-yang) และผิดจักรราศี อันจะเป็นเหตุก่อเกิดความหายจะไหอยู่หัวใจแก่นมนุษย์

ลักษณะซึ่งมีหลักการ เหตุผลและความถูกต้องเหมาะสม (Propriety, Li) มนุษย์ต้อง ประพฤติดีปฏิบัติชอบและตั้งพืชบูชาฟ้าดิน ตามหลักการ เหตุผลและถูกต้องเหมาะสม (Li ภาษาญี่ปุ่น ว่า ก) มนุษย์ทุกผู้ทุกนามต้องประพฤติปฏิบัติตามหน้าที่และพันธกิจ มนุษย์ต้อง มีความสัมพันธ์กันเป็นสำคัญขึ้นตามอำนาจ หน้าที่ เพศ วัยและคุณวุฒิ เป็นความสัมพันธ์ที่มี คุณธรรมเป็นพื้นฐานสำคัญ คุณธรรมสำคัญคือความกตัญญู หลักมนุษยธรรม

กรอบครัวเป็นหน่วยแรกที่จะอบรมสั่งสอนมนุษย์ การศึกษาจะทำให้มนุษย์มีความรู้ แก้ไขมิชอบชั่วคติ การสอนໄก์คือเครื่องประเมินว่าบุคคลนั้นเป็นคนดีมีวิชาการน้อมปีงวด การสอนก็คือกเป็นข้าราชการเป็นเครื่องแสดงว่าบุคคลนั้นเป็นคนดีมีวิชาความเกณฑ์ ผู้ที่มี

การศึกษาข้อมูลมีคุณธรรม เพื่อการอบรมและ การศึกษาทำให้มนุษย์รู้คิดมีเหตุผล รู้ผิดชอบ ชัดคิดว่าตนที่ไปเบตานาปัญญา การปักครองที่คิดถ่องเป็นการปักครองโดยคนดีมีวิชา มิใช่ เป็นการปักครองโดยนักรบ ลักษณะจึงได้สร้างระบบของการปักครองแบบใหม่ที่สู้ปักครองท้อง เป็นคนดีมีวิชา ข้าราชการต้องนำกิจกรรมศึกษาและการสอนคัดเลือก ระบบราชการที่มีคนดีมี วิชาข้อมูลเป็นระบบที่มีประสิทธิภาพประสิทธิผล สังคมสงบสุข มีความนั่นคงปลอดภัย เพราะ มีสู้ปักครองที่เป็นคนดีมีวิชา ใช้สมองรู้คิดในการปักครองมนุษย์ตามหลักเหตุผล ถูกต้อง เหมาะสมและเที่ยงธรรม

ผู้ปักครองมีศิทธิขอบธรรมในการปักครอง ดำเนินการองค์ความประปะทรงค์ของพวารค์ สรวารค์ทรงสิทธิจะตามของผู้คนทั้งหมด ผู้ปักครองต้องศึกษาประวัติศาสตร์และศึกษา ปฏิทินเพื่อรักษาเวลาให้เกิดตรงกับการหมุนเวียนเปลี่ยนไปของธรรมชาติซึ่งจะท่อน พระประปะทรงค์ของพวารค์ เมื่อประมาณ ก.ศ. 675 พราษร้านักได้ตั้งกรมหอิน-หยาง (Department of yin-yang, Onyōryō) เพื่อเป็นที่ปรึกษาสำคัญในการด่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับ คติหอิน-หยาง

ลักษณะจึงออกแบบชั้นคือลักษณะที่ญี่ปุ่นในรัชสมัยจักรพรรดินิชูโอะໄกไได้เดือนไว้ไปใช้เพื่อ แก้ปัญหาวิกฤติการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไกสึโนะกุเควรรุที่ 6 ด้วยความเชื่อมั่นว่า ดำเนินปฏิรูปการเมือง เป็นหลัก จะสามารถพัฒนาประเทศที่นีบ้านเมืองได้

เจ้าชายโซโตกุกับการปฏิรูป

ใน ก.ศ. 604 จักรพรรดินิชูโอะໄกไปรุคให้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ (Constitution) พระธรรมนูญนี้ทอกอยู่ภายใต้ลายเซ็นของลักษณะจึงเป็นลักษณะทางโลกว่าสำคัญเหนือกว่าศาสนาพุทธซึ่งเป็น ลักษณะธรรม ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่อยู่เบื้องหลังการตราพระราชบัญญัติคือ เจ้าชายโซโตกุ ผู้ทรงครองราช แนวแน่นกับศาสนาพุทธ โดยเนื้อแท้แล้ว นี้คือตัวการรับและตัดแปลงอารยธรรมต่างชาติให้ เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของญี่ปุ่น เจ้าชายโซโตกุทรงสร้างการเมืองใหม่บนพื้นฐาน ของปรัชญาการเมืองแบบลักษณะจึง และทรงรับศาสนาพุทธเป็นหลักของศาสนาในญี่ปุ่น ศาสนาพุทธและลักษณะจึงต่างมีคุณวิเศษแตกต่างกัน แต่ไม่ขัดแย้งเป็นตรงกันข้ามกัน ศาสนา พุทธและลักษณะจึงสามารถดำรงคงอยู่ร่วมกัน ได้โดยสันติในญี่ปุ่นตามครรลองดุจสายน้ำ

สองสายงานกันไป ติดตามรับและตัดแปลงอารยธรรมเข่นนี้จะกลายเป็นติดตามที่นิยมมากสำหรับชาวญี่ปุ่นต่อมา

พระธรรมบูญมิได้อื่นเยื่องถึงลัทธิพิธีของศาสนาชินโตแต่หลักการของการสืบราชสันตติวงศ์ พระธรรมบูญครบัญบดี 17 มาตรา ประหนึ่งเป็นตัวเก็บรวมความคิดเห็น-ห่าง ก็อ หินใจเด็ก 8 หมายใจเด็ก 9

มาตราที่ 3 ของพระธรรมบูญได้เขียนข้อความคิดของชาวญี่ปุ่นเรื่องจักรวาลว่า

“ญี่ปุ่นใหญ่ยังคง ศวารค์ ไสกย์บอนสหบดีศวารค์ ศวารค์แผ่

ไพบูล ไอกะบุนรองรับค้าญี่ปุ่นไว้ เมื่อเป็นไปเช่นนี้แล้ว ถูกกาลทั้ง 4

ย่อมคำนินไปตามวิถีทางอันถูกต้อง และพังงอ่านางแห่งธรรมชาติ
ย่อมพัฒนาประสิทธิภาพของมัน”⁹

คิดนิยมดังกล่าวคือพื้นฐานของการปกครองในอุดมคิดของลัทธิชิงจื้อ ญี่ปุ่นได้พัฒนาหลักการว่าคัวบารบอบจักรพรรดิราชบัซ (Imperial Rule) ขึ้น ก็อ ลัทธินิยมแทนโน หรือลัทธิเทวราช (Tennoism) ตามคิดของลัทธิชิงจื้อ พระธรรมบูญอาจแสดงความใส่สีของผู้คราพระธรรมบูญที่จะยกสถานบันพระนากษัตริย์ให้ยิ่งใหญ่ทัดเทียมหรือสูงกว่าสถานบันพระนาภยัตติชิน พระธรรมบูญได้ตราหนังสือว่า

“ในประเทศไทยนั่ง ย่อมมีเจ้าเข้ากรองสองคนไม่ได้ ประชาชนไม่มี

นายสองคน”¹⁰

ลัทธินิยมแทนโนได้อ้างว่า จักรพรรดิทรงศิรราชสันตติวงศ์อย่างไม่ขาดสายจากพระศรีเทพี จึงทรงเป็นเทวราช (Tenno, divine emperor) ศวารค์ทรงเห็นชอบอนหมายให้จักรพรรดิทรงพระราชน้ำเสื้อเด็คขาดในการปกครองประชาชนญี่ปุ่นผู้สืบทอดสายมาจากพระศรีเทพี ลัทธิเทวราชและคิดศวารค์เห็นชอบอนหมายย่านางให้ปกครอง (Mandate of Heaven) ได้ทำให้จักรพรรดิทรงสิทธิอันถูกต้องชอบธรรมในการปกครองประชาชนด้วยพระราชน้ำเสื้อเด็คขาด ดูมุคิดของ การปกครองญี่ปุ่นนี้ย่อมมีที่มาจากการอุดมคิดของการเมืองของจีนที่ถือว่า จักรพรรดิทรงเป็นพระไอยราษแห่งศวารค์ ศวารค์เห็นชอบอนหมายย่านางให้จักรพรรดิทรงปกครองทวยราษฎร์ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ของจีนเองก็ได้เคยบันทึกว่า พระราชน้ำเสื้อจักรพรรดิญี่ปุ่นถึงจักรพรรดิชินได้จำหน้าเจริญไว้ว่า

“พระไอยราแห่งสวรรค์จากดินแดนอาทิตย์อุทัย ถึงพระไอยราแห่งสวรรค์ของดินแดนอาทิตย์อัสดง”¹¹

ความอิอกแห่งกีจารึกไว้ว่า

“จักรพรรดิแห่งบูรพาทิศทรงต้อนรับจักรพรรดิแห่งประจิมทิศ”¹²

พระราชสถานนี้คือพยานชัดแจ้งว่า ญี่ปุ่นถือตนเป็นเท่าเทียมกับจีน ราชวงศ์ซุ่ยบ่อมไม่เพียงพอให้กับความคิดญี่ปุ่นแบบนั้น แต่ไหหนแด่โบราณ ญี่ปุ่นถือว่าตนเป็นหนึ่ง ไม่เป็นสองรองใคร ทรงคนเด่นยังคงท่อนให้เห็นอีกว่า การสร้างพระนอร์นาเรา (Nara) ใน ค.ศ. 708 คือด้วยเหตุผลให้เป็นพระเกียรติมาก ให้เป็นที่ประจักษ์แก่ประชาชนและญาติๆ จึงมายื่น

เมื่อประการใช้พระธรรมนูญแล้ว เจ้าชายไซトイถูกได้ทรงรับเอกสารนราษฎรและระบบนิติศาสตร์จีนเพื่อเตรียมสร้างและขึ้นยังคดินิบัณฑ์จักรพรรดิทรงเป็นเทวราชแห่งจริงและทรงเป็นหลักชัยประจำดุลคือตนมีความแผลด้อมบนฝากฟ้า พระธรรมนูญดังที่นำเสนอเป็นแบบศักดิ์ของข้าราชการและข้าราชการสำนัก กำหนดครรภานารยและหลักการราชการ ถึงที่นับว่าเป็นพระราชกรณีย์ที่บ่งบอกถึงจิตใจของจักรพรรดินิชูอิโกคิอิ การโปรดให้แห่ง Chronicles of Japan (Nihongi, ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นตามลำดับเวลา) ใน ค.ศ. 720 การแห่งประวัติศาสตร์เป็นไปตามคติของจื้อที่ถือว่าประวัติศาสตร์เปรียบประดุจหลักฐานสะท้อนพระประสงค์ของสวรรค์และสะท้อนความประพฤติของผู้คนโดยเฉพาะผู้ปักกรองว่ากล้องตามพระประสงค์ของสวรรค์มากน้อยเพียงใด ตามคติที่ว่า “คดีอย่างพ่อคิดนุ่ง ผืนพ่อคิดดับ”¹³

พระธรรมนูญได้ตั้งข้อห้ามนายสำหรับข้าราชการ อ即 ห้ามการแบ่งเป็นพวก แบ่งเป็นห้อง (Factionalism) ห้ามทุจริตคิดมิชอบ ประพฤติมิชอบ ห้ามคดีข่มเหงรายภูรให้ได้มาก พระธรรมนูญเน้นระบบกฎหมายเป็นหลักในการปักกรองตามคติของจื้อ แม้แต่ศาสนานุบทั้งที่ได้รับการสนับสนุนอุปการะเต็มที่ด้วย นอกจากนั้น เพื่อให้การปักกรองมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ญี่ปุ่นพัฒนาระบบการขนส่งคุณภาพโดยสร้างระบบทางหลวง

จักรพรรดินิชูอิโกทรงเปิดศักดิ์สิทธิ์การรับอารยธรรมจีน ด้วยการใช้ระบบปฏิทินจีน ปรับโกรงสร้างการเมืองและปรัชญาการเมืองตามคติของจื้อ อุปถัมภ์การพระศาสนาทุกชนและศิลปวิทยาการตามแบบจีน โดยตักกอกศิลปะคือจักรพรรดิจีน ญี่ปุ่นรวมกันได้อิอกครั้งหนึ่งในรัชกาลนั้น การปักกรองที่สามารถรวมยานาชาติที่ส่วนกลางได้ พระราชกรณีย์กิจอันดงกอนันต์

เป็นความสำเร็จที่อธิบายได้ด้วยเหตุผลว่า เหตุใด ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นจึงเฉลิมพระเกียรติซึ่งการพิชิตนิชิโนะโภและเจ้าชายไซโตรุอย่างสูงชั้น

การปฏิรูปที่แม้จะให้ความสำเร็จแก่การปฏิรูปการเมืองการปกครอง แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาการเมืองได้ดีเทียงพอ ญี่ปุ่นยังคงมีการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจกันในระดับสูง ใน ก.ศ. 645 ผู้ปราชัยคือ ครอบครัวโซงะ (Soga Clan) ผู้ชนะคือ ฟูจิวารา ตามาตาริ (Fujiwara Kamatari) นักบุญชิน โคจู เป็นปัญญาชนนิยมศิลปวิทยาการเขียนและจักรพรรดิเทนชิ (Tenchi) ผู้ชนะมุ่งมั่นที่จะพื้นฟูบูรณะบ้านเมืองใหม่และตัดถอนอำนาจของบรรดาทูตกระถุดโดยขังกงบีค้มั่นตามแนวทางและวิธีการของจีน การปฏิรูปอิอกครังนี้เรียกว่า การปฏิรูปไคก้า (Taika Reform, ก.ศ. 645) การปฏิรูปครั้งนี้เรียกชื่อตามแบบอ่างจีนสมัยราชวงศ์ถัง (T'ang)

การปฏิรูปไคก้า (Great Reform, Taika ก.ศ. 645)

การปฏิรูปครั้งใหญ่นี้ ลัง Kong มุ่งปฏิรูปการเมือง เริ่มต้นด้วยการยินยอมในหลักการของระบบอนเเทราชาชิปไคชิว่า

“ภายใต้ฝ่ายท้าทุรากลั้ย ไม่มีศินแคนใดที่มีใช่ศินแคนของกษัตริย์
ในมวลหมู่ผู้ถือครองที่ศิน ก็ไม่มีผู้ใดเป็นข้าแผ่นดินของกษัตริย์”¹⁴

ตามหลักการนี้ ทรัพยากรธรรมชาติคือ ที่ศิน และทรัพยากรมนุษย์ ย่อมเป็นของจักรพรรดิแต่พระองค์เดียว จักรพรรดิทรงไว้วางพระราชอำนาจเหนือทรัพยากรในแผ่นดิน โดยมีระบบราชการระบบใหม่แบบจีนสมัยราชวงศ์ถัง

โครงสร้างการเมืองการปกครองแบบใหม่ประกอบด้วยคณะที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน/สมนาเชิงได้แก่ อัครมหาภานาคี (Grand minister of state) และเสนาบานคีที่เป็นเท่าตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในความหมายปัจจุบัน เป็นตำแหน่งเสนาบานคี 2 ตำแหน่งประจำฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา เป็นใหญ่ในการว่าราชการบังคับบัญชากระทรวงทั้ง 8 คือ กระทรวงพระราชนิพิธ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงใชษาธิการ กระทรวงกลาโหม กระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงการคลัง อีก 2 กระทรวงที่มีฐานะยิ่งกว่าพิเศษคือ กระทรวงราชเลขานุการ (Imperial Secretariat) และกระทรวงวัง กระทรวงที่มีความเกี่ยวข้องกับพระราชนิพิธย่อมมีเกียรติภูมิมากกว่าบรรดากระทรวงที่เกี่ยวข้องกับรายวาระ

โครงสร้างการปกครองส่วนกลางค่อนข้างจะเรียบง่าย มีเหตุผลมากกว่าแบบจีน ยกเว้นองค์กรเดียวเท่านั้นคือ สำนักงานทวยเทพ (Office of Deities) ซึ่งมีหน้าที่ดูแลพระราชนิพิธ

ตามศตวรรษที่ 1 ในพระราชสำนัก สำนักงานนั้นมีฐานะเทียบเท่าองค์กรคณะที่ปรึกษาราชการ แห่งเดียว

ญี่ปุ่นได้จัดตั้งกองทัพแบบจีน โดยเป็นกองทัพมาจากการเกษตร แต่ต่อมา ทหารเกษตร ถูกดุดันและเป็นแรงงานใช้เช้า เพราะญี่ปุ่นไม่มีภัยคุกคามจากภายนอก ไม่มีศัตรูภายนอก กองทัพไม่จำเป็นต้องมีขนาดใหญ่ กองทหารรักษาวัง 8 กองก็ไม่มีบทบาทมากความมั่นคงปลดปล่อย กับอย่างแท้จริง เป็นแต่เพียงกองทหารเกียรติยศมากกว่า

ตามโครงสร้างการปกครองที่รับจากจีนนั้น ข้าราชการถือเป็นสาหัสสกของระบบ การปกครอง ข้าราชการคือผู้ทรงกฎหมายที่ผ่านการสอบตามลำดับการศึกษาและระบบสอบคัดเลือกเป็นข้าราชการ การสอบเป็นการประเมินองค์ความรู้ตามตัวราชดาษสิกของจีน ความจำ เป็นต้องศึกษาศิลป์วิทยาการทำให้รู้และสอนต้องจัดตั้งสถานศึกษา หน่วยนัดและจัดระบบสอบ การศึกษาอบรมโดยจัดตั้งสถาบันการศึกษาและการจัดระบบสอบไว้ ถือว่าเป็นการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นคนดีมีวิชาความคิดดี เพื่อเป็นประโยชน์แก่ราชการและแก่บุคคลเอง และเป็นการพัฒนาภูมิปัญญาของประชาชนดีญี่ปุ่น

ระบบราชการญี่ปุ่นตามหลักการประกอบด้วยข้าราชการผู้ผ่านการสอบคัดเลือก บรรดาข้าราชการปฏิบัติราชการ โดยได้รับที่ดินเป็นการตอบแทนเพื่อให้ทำประโยชน์ เป็นผล พลิกการเกษตรซึ่งเป็นแหล่งรายได้สำคัญ ที่ดินประเภทนี้เป็นที่ดินปลดปล่อย ศิทธิและอำนาจ หน้าที่นั้นสืบต่อจากอดีตได้ในวงศ์สกุลด้วย ระบบการให้ที่ดิน ศิทธิ อำนาจและผลประโยชน์ เป็นเครื่องมือ และเครื่องประดับความจงรักภักดีที่ข้าราชการพึงมีต่อราชวงศ์นั้นคือ ระบบ ศักดินาส่วนภักดี (Feudal system) ซึ่งเป็นระบบ治理体系อย่างหนาแน่น โดยเริ่มต้นจากการมอบพื้นที่ การปกครอง ศิทธิและอำนาจหน้าที่ในการปกครองให้ โดยมีเงื่อนไขว่าต้องจงรักภักดีและ “อาสาเข้าเณนด้วยความด้วย”

การปฏิรูปได้จัดตั้งพื้นที่การปกครองแบบจีนสมัยถัง ทั้งแผ่นดินถูกจัดแบ่งเป็นเขต แบบจีน ลัมเดิร์นบานการมีคุหาสน์ (Mansors) และระบบการมีท่าศติตค์ที่ดิน ตั้งคราดลง เป็นส่วนกลาง มีอำนาจในการแต่งตั้งโภกข้ายัง โภกญี่ปุ่นบ้านเรืองวัดแก่ข้าราชการหรือ บุคคลผู้มีเกียรติในท้องถิ่นที่ออกไปปกครองภูมิภาค ส่วนกลางควบคุมและอ่อนนวยการราชการ ส่วนภูมิภาคทั้งการบริหารราชการและการศึกษา ส่วนการปกครองท้องที่เป็นการปกครอง ยังคงต้องรับผิดชอบร่วมกันต่อรัฐ

ทั้งแผ่นดินมีระบบนิติศาสตร์แบบขึ้น จักรพรรดิไกนาชิ (ค.ศ. 662-671) โปรดให้รวมรวมจัตุรัฐประมวลกฎหมาย ในรัชกาลนี้ การปฏิรูปไต่การได้สร้างระบบราชการที่กันตนยแนบเชิง

ในด้านการปฏิรูปเกษตร กิจ จักรพรรดิทรงพระราชนิพัทธ์ที่จะครอบครองความมั่งคั่งของแผ่นดิน งบประมาณหลักในการบริหารราชการแผ่นดินมาจากการเกษตร รายได้หลักมาจากการเก็บภาษีที่ดิน ภาษีพืชผล ภาษีสิ่งทอ ส่วนแทนแรงงานเกษตรฯ และการเกษตรที่ไปรับแทนการเสียภาษี จักรพรรดิได้ทรงจัดตั้งระบบจัดเก็บภาษีใหม่ตามแบบฉบับ กล่าวคือ ต้องมีการสั่นเลิกมิให้ออกชนถือครองทรัพย์สิน โอนที่ดินเป็นของรัฐแล้วจัดสรรที่ดินใหม่ให้แก่ชาวนาถือครองตามขนาดของครอบครัวเป็นเกษตรฯ และการจัดเก็บภาษีสามประเกษา ภาษีที่ดิน ภาษีแรงงานและภาษีผลผลิต (Produce) ความพยายามที่จะรวมอาณาจักรที่ส่วนกลางได้ทำให้ระบบการจัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังปรากฏความสำเร็จในการสำรวจที่ดินและประชากรเพื่อประโยชน์ในการประเมินภาษีและการเกณฑ์แรงงาน

การปฏิรูปไต่การได้ถอดเดิมแบบอย่างเช่นมาก ญี่ปุ่นต้องเผชิญความยากลำบากจนเกือบจะทำให้ทุกสิ่งที่ผ่านการปฏิรูปเหล่านั้น พังทลายตั้งแต่เริ่มต้นเดิมที่เดียว การเมืองการปกครองและเกษตร กิจ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างใหญ่หลวง สังคมเองก็ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงด้วย โครงสร้างสังคมใหม่มีลักษณะเรียบง่ายขึ้น ประกอบด้วยสองชั้นท่านนี้ ตามแบบฉบับ ชนชั้นผู้ปกครอง (Rulers) และชนชั้นสามัญชน (Common people)

อารยธรรมจีนเผยแพร่ทางการค้าและทางการเมือง แม้ลักษณะจีดังทรงพลัง ครอบคลุมการเมืองการปกครองญี่ปุ่น แต่ศาสนาพุทธก็ทรงอิทธิพลพอควรเช่นกัน ใน ค.ศ. 672 เมื่อจักรพรรดิเต็มมุ (Temmu) ทรงชิงราชย์แล้ว ทรงพระราชนิพัทธ์ในศาสนาพุทธนิกายมหา衍นาก ทรงยึดถือบุชาพระคัมภีร์สุวรรณประภาไสยาสุตรเป็นหลัก พระคัมภีร์นี้คลบันดาลให้มีพระราชอำนาจตั้งแต่เริ่มการเผยแพร่ศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธอีกอันนวยทุกประโยชน์ทางการเมืองแก่พระองค์ในการทำให้ประชาชนมีศิลธรรมอยู่ร่วมกัน โดยสันติ หลักการของระบบเทวราชิปไตยที่มีพลังแข็งแกร่งขึ้นเมื่อมีคติการเมืองคติทุกอย่าง จักรพรรดิทรงไว้ซึ่งพระราชเทวสิทธิ์ (Divine right) ในการปกครองเทวะทรงประพฤติธรรม จักรพรรดิจึงทรงเป็นพระมหาธรรมราชา ความถูกต้องชอบธรรมของพระราชนา ไม่ได้มาจากพระชาติภานุค

และพระราชาขึ้นมา หากแต่มาจากพระราชวัตรและพระรากรมีภัยกิจว่า ทรงประพฤติธรรมมากน้อยเพียงใด

คดิพุทธนี้ได้เสริมพัลังแก่คดินิยมเดิมคือ คดิชินໄที่อ้างจักรพรรดิทรงเป็นกษัตริย์-นักบูรผู้เป็นเทพ (Jimmu) และทรงเป็นเทวราช (Tenno) สืบราชสันตติวงศ์จากพระสุริยเทพ คดิชิงจึงที่กำหนดให้จักรพรรดิทรงเป็นพระไทรงแห่งทวารรค สรรค์ได้มอบหมายขึ้นมาให้จักรพรรดิทรงปกคล้องทวยราษฎร์ คดินิยมหึ้งสามถ่ายของศาสนาเชินໄท ศาสนาพุทธและลัทธิชิงจึงยอมทำให้พระราชาขึ้นมา มั่นคงและเด็ดขาด การสืบราชสันตติวงศ์มั่นคงต่อเนื่อง ขานานถึงปัจจุบัน สถาบันพระมหากษัตริย์ญี่ปุ่นจึงเป็นสถาบันศักดิ์สิทธิ์ต่อไปเมื่อมีได้ การค้ำรองคงอยู่ของสถาบันย่อมมาจากความเชื่อมั่นในรัฐบาลของประชาชนที่มีต่อสถาบัน ความเชื่อมั่นในรัฐบาลของชาติองรักภักดีต่อสถาบันย่อมมาจากอิทธิพลคดินิยมการเมืองของปรัชญาและศาสนาของศาสนาเชินໄท ศาสนาพุทธและลัทธิชิงจึง สถาบันพระมหากษัตริย์คือสถาบันหลักทรงไว้วัชกรรมประสานกลมกลืน (Harmony) และสันติภาพ

สมัยพระนครนารา (Nara Period, ก.ศ. 709-784)

ญี่ปุ่นได้สถาปนากรหลวงเป็นกรังแวง คือ นครนารา (Nara) ใน ก.ศ. 709 นครหลวงนี้มีแบบแผนตามแบบนครหลวงของจีนสมัยดัง เป็นการแสดงความท้าทายและแสดงออกถึงความมั่นคง สถาบันพระมหากษัตริย์ (ก.ศ. 709-784) เป็นสมัยที่ศาสนาพุทธเริ่มรุ่งเรืองมาก ทั้งนี้ก็ไม่มีข้อควรสงสัยเลยที่เดียว เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาโลกที่เก่าแก่ที่สุดมีอายุถึง 1,000 ปี มีการจัดตั้งเป็นองค์กรที่มั่นคงมีประสิทธิภาพประดิษฐ์ผลเป็นทุกหัวใจ นิพรัคคัมภีร์ พระวินัย และคุณะสังฆ์ อาจจะกล่าวได้ว่า ศาสนาพุทธได้เผยแพร่ทั่วหลักระยะและอารยธรรมจีนคดิพุทธให้แก่ประชาชาติญี่ปุ่น ศาสนาพุทธทรงพัฒนาภาพในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองแก่ญี่ปุ่น มากในสมัยนารา จึงสมควรศึกษาประวัติความเป็นมาของศาสนาพุทธที่เกี่ยวข้องกับการสร้างศรรค์อารยธรรมญี่ปุ่น

ศาสนาพุทธ

ตั้งแต่ 443 ปี ก่อนคริสตกาล (ก.ก.ศ.) ศาสนาพุทธแตกแยกเป็นสองนิกาย¹⁵ กลุ่มใหญ่เรียกว่า นิกายมหาสังฆิกะ (วัชชีบุตร) และกลุ่มน้อยเรียกว่า นิกายเดร瓦หหรือหินayan ในคริสต์ศตวรรษที่ 1 ก.ก.ศ. นิกายหินayan มีทั้งหมด 18 นิกาย เมื่อศาสนาเชินครุ่งเรือง ศาสนา

พุทธได้ปรับปรุงศาสนาให้มีศักขภาพในการแบ่งขันกับศาสนาอิสลามซึ่งเป็น นิกายใหม่ได้สนอง ตอบจุดมุ่งหมายนี้ คือ นิกายมหายาน ศาสนาพุทธแบ่งเป็นสองนิกายแต่เดิม นิกายเดร瓦ท และนิกายมหายาน นิกายเดร瓦ทหรือหินayan แพร่หลายในเอเชียใต้ เรียกว่า ทักษิณนิกาย นิกายมหายานแพร่หลายในเอเชียเหนือ เรียกว่า อุตตรนิกาย ทั้งสองนิกายแตกต่างกันในด้านหลัก การว่าด้วยพระโพธิสัตว์และหลักธรรม

นิกายหินayan มีหลักการว่า ทางแห่งการ葫คพันจากกิเลสกองทุกปัจจัยเดียวคือ หนทางแห่งการไปสู่ปรินิพพาน นิกายมหายาน มีหลักการว่า ทางแห่งการ葫คพันแบบนิกาย หินayan เป็นหนทางแคนเฉพาะตัวบุคคล ไม่เอ้ออelmanav โอกาสแก่ผู้ใด อีกทั้งเป็นหนทางที่ยาก จะปฏิบัติให้บรรลุได้ ทำให้นังเกิดความระย่อห้อดอย นิกายมหายานจึงเสนอว่า พระโพธิสัตว์ จะเสด็จเสวยพระชาติ ช่วยสัตว์โลก โดยยังไม่ตรัสรู้ไปก่อน จะทรงนำสัตว์โลกไปสู่ทางแห่ง ปรินิพพาน สัตว์โลกไม่ต้องรอให้พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติอีกหลายพระชาติเพื่อตรัสรู้เป็น พระพุทธเจ้ามาไปรคลัตว์โลก หนทางของนิกายมหายานจึงเป็นหนทางที่กว้างสำหรับความ รอดของสัตว์โลกทั้งปวง (Universal salvation)

เป้าหมายของนิกายมหายานคือ การเป็นพระโพธิสัตว์และการบรรลุพุทธภาวะ โดย ป่าเพญปารามิตา 6 และทศกุนิของพระโพธิสัตว์ให้สมบูรณ์ ตามคติมหายาน พระโพธิสัตว์คือ พระเทพบุตรสัตต์จามาไปรคลัตว์โลก ชาวนูกที่คือผู้ที่กำลังจะเป็นพระโพธิสัตว์ นิกายมหายาน มุ่งที่จะให้ทุกศาสินิกชนพึงหาอาสาหับพระโพธิสัตว์ ประรณะที่จะบำเพ็ญกุณามความดีเพื่อ เป็นพระโพธิสัตว์ ผู้ทำดีคือพระอริยบุคคลสมอเหมือนพระโพธิสัตว์พระทุกคนย่อมมีพุทธ ภาวะอยู่ในตัว

สูตรลังการสูตรได้บรรยายไว้ว่า พระพุทธเจ้าย่อ้มทรง “สำแดงกาย” ให้ปรากฏใน เทพ 3 กาย คือ

1. ธรรมกาย เอกภูปแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวงปรากฏทั่วไป
2. สัมโภคกาย อุบัติในสวรรค์ เป็นพระเป็นเจ้าสูงสุด
3. นิรนานกาย อุบัติเป็นสิ่งมีชีวิตในโลกมนุษย์

ตามคติมหายานแล้ว พระพุทธเจ้าทรงสถิตและปรากฏอยู่ทั่วไป ในโลกมนุษย์ ย่อม มีพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งสถิตประจำ คือ พระสัมบูรณพุทธเจ้าหรือพระอาทิตยพุทธเจ้า และมีพระ ชยานพุทธเจ้า 5 องค์ เกิดจากยานาชาติผ่านสมบัติของพระอาทิตยพุทธเจ้า บรรดาพระชยานพุทธ

เจ้าทั้ง 5 ทรงเป็นประชานในพิวรรค์ ทรงบันดาให้พระไภชษศิลป์แสดงมาสู่โภกมนุษย์ เป็นพระมนุษย์ทุทธเจ้า มีกาล 3 คือ

1. ธรรมกาล คือพระธรรม
2. สัมโภคกาล คือ การยนนุษย์ กายให้อ่านชาสังการวญ
3. นิรนานา คือ การบูรุษที่จากกิเตต

กาลทั้ง 3 ของพระทุทธเจ้าย่อมปรากฏโดยเด่นดังแต่ก็ควรรู้ที่ 4 พระคัมภีร์นิ伽ย มหาayan เป็นเครื่องนำทางแต่แสวงขอจึงปรมัตถธรรม ได้ไม่ดีเพียงพอ ทุทธศาสนานิกขันนิ伽ย มหาayan ต้องอาศัยพระคัมภีร์ แต่บรรดาพระคัมภีร์มีความขัดแย้งกันและมีลักษณะขัดแย้งเป็นตรงกันข้าม ไม่ประสานกอกลืนกันพอที่จะยกขึ้นเป็นพระวินัยได้ อีกประการหนึ่ง พระธรรมตามนิ伽ยมหาayan ไม่มีความคิดรุนแรงและความคิดอันดีอย่างที่สุด ศาสนาทุทธนิ伽ย มหาayan พยายมที่จะรับสั่งแบกให้มี ความคิดใหม่ แต่พยายมที่จะคัดแปลงให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสภาพความเป็นจริงตามกาลเทศะ ทั้งนี้ ยังมีข้อควรสังเกตอีกว่า นิ伽ยมหาayan ไม่คร่วงครั้งพระวินัยชนยากที่จะปฏิบัติ และไม่คร่วงพระธรรมบรุตุษชนยากที่จะบรรลุถึงได้ ศาสนาทุทธนิ伽ยมหาayan ผุ่งสอนให้ทำดีและทำบุญการบุกคล แผ่ผลบุญแก่ตนเอง ผู้อื่นและบรรพชน ศาสนาทุทธนิ伽ยมหาayan ปรับปรุงศักดิ์แปลงพระธรรมคำสั่งสอนให้ประสานกอกลืนกับความคิดความเชื่อดีอีกที่นิม่องแต่ประสานกอกลืนไปได้กับสังฆพิธีท้องถิ่น ศาสนาทุทธนิ伽ยมหาayan ทรงหลังในการหาดือหกอนจิต ใจผูกผันดือกรักราให้รวมกันเป็นหนึ่ง

ในศตวรรษที่ 4 ศาสนาทุทธนิ伽ยมหาayan เริ่มไม่เป็นที่นิยมครั้งชา มีการปรับปรุง หลักธรรมและหลักปฏิบัติเพื่อความอ่อนโยนของศาสนา นิ伽ยที่เขียนขึ้นคือ นิ伽ยนตรายาน นิ伽ยนี้เรียกเป็น “นิ伽ยต้นครายาน” เป็นการเรียกแตกต่างเพื่อเน้นวิธีการและแนวความคิดที่แตกต่างกัน นิ伽ยนตรายานนี้มองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ

1. มนตร์ เป็นการรวมเอาความดีดับของพลังของเสียงที่เปล่งออกมาน

นิ伽ยนตรายานเรียกเป็น “นิ伽ยต้นครายาน” มนตร์ไม่มีความหมายของความและของคำให้ปรากฏ จึงมีความศักดิ์สิทธิ์ มีความดัง ทำให้จิตสงบ เข้าใจปรมัตถ์สัจจะแห่งธรรม การสวดมนตร์ โดยไม่รู้ความหมายของทำให้จิตสงบ เข้าใจสภาวะปรมัตถ์แห่งธรรมจะไร้ความหมาย ใน

สภาพที่ไว้ความหมายนั้น ย่อมมีธรรมเป็นศูนย์ตา (หรือศูนย์ตา แบ่งว่าความว่างเปล่า) การสาด
มนตร์จึงเป็นขั้นตอนแรกและเป็นวิธีการแรกที่จะนำผู้ปฏิบัติให้เข้าถึงศูนย์ตาแห่งธรรม

2. มุทรา พลังแห่งผัสสะ (การกระทำ, การถูกต้อง) แสดงทำมือและน้ำ

3. મણાક કિંગแห่งความลึกลับ ผู้ปฏิบัติสามารถใช้กำหนดเวลาและกิจกรรมต่างๆ ของมนตร์
แผนภาพความลับเรขาคณิต ประกอบด้วยวงกลมและเส้นที่เกิดขึ้นตามหลักทางชั้น เป็นการช่วย
ส่วนจัดการลดลงในขอบเขตจำกัด มีพระทูทธเจ้า ๕ พระองค์ประจาร ดังนี้

พระอามราศิหพุทธเจ้า

พระอนมิตาภพุทธเจ้า ————— พระไวโรจนพุทธเจ้า ————— พระอักโภกพุทธเจ้า

พระรัตนสมภพพุทธเจ้า

มนตรายานเป็นนิกายสูงส่งกว่านิกายอื่นของศาสนาพุทธนิกายมหายาน เพราะมนตร
ยานเป็นอิสระจากอปปางคิเตส เข้าถึงได้เฉพาะผู้ที่มีปัญญาสูงเท่านั้น สามัญชนผู้ไว้สติปัญญา
หากที่จะเข้าถึงได้ ผู้มีปัญญาสูงต้องสามารถอบรมรรคุนิพพานได้ในชาตินี้

ศาสนาพุทธนิกายมหายานถือว่า ปรัชญาปารมิตาสูตรเป็นปรัชญาพื้นฐาน ว่าด้วย
ปัญญาการมีซึ่งเป็นนารมณ์หนึ่งของนารมณ์ ๖ ของศาสนาพุทธนิกายมหายาน ปรัชญาปารมิตา
เริ่มนิความสำคัญมากในพุทธประวัติ ๕ เป็นปรัชญาแสดงความเชื่อดือครั้งท่าในปรัชญาปารม
ิตาโพธิสัตว์ (เป็นหลัก) ปรัชญาไม่เป็นที่กล่าวถึงในครรภชาตุนพลดของนิกายมหายาน
ปรัชญาไม่แสดงภาวะอันแท้จริงและคุณลักษณะของพระพุทธเจ้าที่อยู่ในสารพัสดิ์ ซึ่งไม่
ปรากฏแสดงให้เห็น เปรียบประดุจบุตรในครรภ์ของมารดา ยังไม่ออกมาถูกโลก

ในบรรดาพระพุทธเจ้าของศาสนาพุทธนิกายมหายาน พระอนมิตาภพุทธเจ้าเป็นที่
เคารพนับถือมาก ทรงเป็นพระธยานิพุทธเจ้าผู้มีແงส่วนทางที่สุดมิได้ ทรงสถิตเป็นประธาน

ในสุขาวดีพุทธเกษตร ทรงคอกบัวเป็นสัญลักษณ์ พระอมิตาภพุทธเจ้ามักทรงประกูพระองค์ รูปแบบพระอักษรไทยพุทธเจ้า พระอมิตาภพุทธเจ้าของประกูพระองค์เป็นประธาน เมืองขวานี พระน้ำมนต์ตามประปัติโพธิสัตว์ (เป็นปัญญาเครื่องครัวที่รู้ของพระอมิตาภพุทธเจ้า) และเป็น ชี้ชับนิพธรรมอโถกิเตศวร พระอภิคาตากุรุพุทธเจ้าซึ่งอาจประกูทางเบื้องขวาของพระศาสนมนูนี พุทธเจ้า ได้มีพระไภษฐยศกุรุพุทธเจ้าสถิตเบื้องซ้าย นิกายมหาayan มีพระโพธิสัตว์ที่เป็นที่ เคารพบูชามากที่สุดก็อ พระอโถกิเตศวรทรงเป็นพระโพธิสัตว์คู่บารมีพระอมิตาภพุทธเจ้า ทรงพระมหาเมตตา พระราชาคือ นางพรา

ศาสนานุพัทธนิกายมหาayan แพร่OSP ทางสู่จักรวรรดิจีน ไปตามเส้นทางจากโอเอซิส (Oasis) ในภูมิภาคเอเชียกลาง (Central Asia) ไปตามเส้นทางไหม (Silk Route) ในสมัย ราชวงศ์ชื่น นิกายมหาayan รุ่งเรืองที่สุดในระหว่าง ค.ศ. 300-700 นิกายมหาayan ได้ประสบ กลุ่มกลุ่มกับลัทธินิยมและลัทธิประเพล็ง ไม่นานนัก นิกายมหาayan ก็แตกแยกเดกนิกาย โดยแยกกระแสรบนความคิด มากกว่าจะแยกออกเฉพาะหลักปฏิบัติ การแตกแยกขึ้นมาจาก ประเพล็งการศึกษาพระคัมภีร์โดยเลือกพระคัมภีร์เฉพาะเด่น เฉพาะเรื่อง ที่เชื่อกันว่าเป็นพระ คัมภีร์ที่แสดงปรมัตถ์สัจจะ เช่น การเลือก 1 เด่น หรือ 1 ชุด หรือการจัดแบ่งแยกพระ คัมภีร์ทั้งหมด เพื่อสืบต้นหาเพียง 1 เด่น ในจักรวรรดิจีน ระหว่าง ค.ศ. 300-900 มีนิกายดังไป นี้ที่สำคัญมากและทรงอิทธิพลอย่างยิ่งต่อศาสนานุพัทธในญี่ปุ่น

1. นิกายเทียน ไท (T'ien'ai)
2. นิกายหัว-เหยิน (Hua-yen)
3. นิกายฉาน (Ch'an)
4. นิกายสุขาวดี (Pure Land Sect)

นิกายเทียน ไทและนิกายหัว-เหยิน เป็นนิกายสายนิยมปรัชญาศึกษา ศึกษาพระธรรม เป็นหลัก นิกายฉานและนิกายสุขาวดีเกร่งปฏิบัติกรรมนิยมโดยเน้นเริญภาระและนิยมการอุ่ยพระ นามพระอมิตาภพุทธเจ้าด้วยความศรัทธาแก่กัน นิกายฉานท่องยาศักดิ์ศรูบารณาจารย์ถ่ายทอด หลักธรรมและต้องเริญภาระ

ศาสนาพุทธในญี่ปุ่น

ตัวบุพรีดุปั้มกิโนะพระอัครพราศีและความกันบันทนุของชนชั้นสูง ศาสนาพุทธได้เข้าริมรุ่งเรืองในสมัยพระนารา ประจักษ์พยานค่นชักกิอ วัดวาอารามมีอยู่ทั่วไป การสร้างพระคัมภีร์ พระพุทธบูปและวัดถุมงคล การมีผู้คนบวชเรียนมาก มีผู้คนบำเพ็ญบุญกุศลมาก มีพิธีและงานรื่นเริงเนื่องในพระศาสนา พิธีถ้วนแฉ่มีพิธีกรรมมีสีสันไม่เหมือนความเรียนง่ายแบบพิธีกรรมของศาสนาเชินໄต เป็นความเปลกใหม่ที่ว่าครั้งขรึมศักดิ์สิทธิ์

พุทธจักรเป็นสถานบ้านอภิสิทธิ์ ชนชั้นนำเป็นผู้ด้วยอุทิศสรรพสิ่งและถือพิเศษแค่คณะงน พระกิกมุคิอิภิสิทธิ์ชน ไม่ถูกเรียกเกยๆ ภาษาไทยและแรงงาน พระสังฆ์ชาติกุลงค์ไปทั่วทั้งแผ่นดิน เส้นทางซึ่งถูกพื้นนาทีทางหลวงและถนน พระกิกมุกุลงค์ไปทั่ว เป็นการสำรวจแผ่นดินภายในเป็นครั้งแรก ศาสนาพุทธยังนำประเพณีใหม่มาสู่ชาวญี่ปุ่นอีก คือประเพณีการอาบน้ำร่วมกันในสถานอาบน้ำสาธารณะ และประเพณีการเผาไฟ

ในสมัยพระนารา ศาสนาพุทธนิกายมหาayan เน้นการบรรดุพุทธภาวะและการตรัสรู้ด้วยตนเอง พระสุตรสำคัญ ได้แก่

1. พระสุตรว่าด้วยอดีตและปัจจุบัน ว่าด้วยเหตุผล พระสุตรนี้บรรยายพระพุทธประวัติและการบ้านี้เพื่อการมี habitats พระชาติ (Sūtra of Past and Present, Cause and Effect)

2. พระคัมภีร์สุวรรณประภาไสลดมสุหาร (Sūtra of the Golden Light)

3. พระคัมภีร์บุญปมาดา (Flower Wreath Sūtra, or Kegon)

พระคัมภีร์สุวรรณประภาไสลดมสุหารแสดงทั้งสุนทรียภาพและธรรมะ ทั้งสุนทรียภาพและธรรมะ ให้สังเคราะห์หลักนิยมหลักธรรมที่เต็มไปด้วยการกรังสรรค์สิ่งของนิยาม มหาayan พระคัมภีร์สุวรรณประภาไสลดมสุหารมีบทบาทสำคัญมากในการสถาปนาศาสนาพุทธนิกายมหาayan ในญี่ปุ่น สารคดีของพระสุตรนี้กิอ ชีวิตแห่งเหตุผล ปรัชญาคือเครื่องข้าวแนก แยกแบ่งความคิดจากความช้ำ ความถูกต้องจากความผิด ความมีเหตุผลหรือมีปัญญา ทำให้รู้คิด รู้จักผิดชอบชั่วคี ความมีเหตุผลสำคัญมาก เพราะความมีเหตุผลจะเอชานะความช้ำและความไม่ถูกต้องได้ ซึ่งชนะของเหตุผลอยู่ที่ตนเองต้องเสียกระ เหตุผลยังข้องเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลด้วย โภชุปปามุปนาว่า ความมีเหตุผลย่อมรักษาโรคของมนุษย์ได้กิอ โรคอวิชา (ความไม่รู้) ความเชื่อถือสัมพันธ์กับการรักษาความเจ็บไข้ทั้งกายและจิตอวิชาได้ พระพุทธ

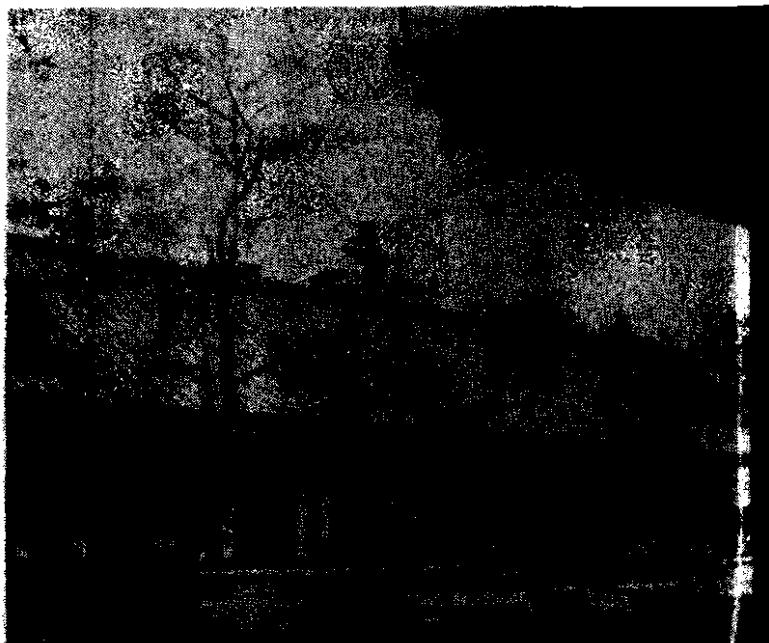

3. พระโพธิสัตว์

พระพุทธรูปไม้สร้างปลายพัทพารามที่ 7
วัดชุดจิ (Chügöji) โภสธรรมกร泥拉

4. ศาลาการเปรียญ

วัดโคไซคิจิ (Tōshōdaiji)
โภสธรรมกร泥拉
สร้างเมื่อปลายพัทพารามที่ 8
ฐานแบบสถาปัตยกรรมแบบจีนสมัยถัง

เจ้าทรงไว้ซึ่งปัญญาดูพ ทรงเป็นผู้รักภานุษย์ให้รู้แจ้งเห็นช่องในอวิชชา 4 ชาวดูปุ่นจึงการทันตีอกาสนาทุกชนิด ดังปรากฏว่า ชาวดูปุ่นการทบูชาพระไภษัชยทุกครั้งเจ้า (Yakushi) มาก พระรูปมีปราภรณ์ทั่วไปทั้งแผ่นดิน

พระคัมภีร์สุวรรณประภาโถกมนต์สุตร ได้รวมการบ(SK) ท่องเจ้ากับกาสนา พระคัมภีร์นี้ เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการบ(SK) ท่อง เนื่องจากคัมภีร์สอนให้ผู้คนมีศีลธรรมจรรยา เป็นประไชยน์อย่างอิ่งสำหรับการบ(SK) ท่อง อักรพารคิจชุน (Shōbōsu) ไปรุคไห้เมฆแห่งพระสุตร และไปรุคไห้สร้างวัดทั่วทั้งแผ่นดินใน ก.ศ. 741 พระพุทธชูปชื่นชื่อแห่งบุคคลก็อ พระพุทธชูป ไวโรจนะ (Great Image) วัดวาอารามแห่งพระพุทธชูปคือศูนย์กลางของการพระศาสนาในแผ่นดินและศูนย์กลางของใบสัตว์วิหารและวัดของนางชี

ในสมัยพระนักราชกาสนาพุทธนิกายมหาayan มี 6 นิกายที่ชื่นชื่อมา ได้แก่

1. นิกายวิภาควิธีแห่งการปฏิเสธ หรือพระสุตร 3 (Dialectics of negation, sanron or "Three Treaties" sect) นิกายนี้มาจากนิกายศูนย์ทางหรือนามธรรมมิใช่ของคณาจารย์นาการชุน ซึ่งหันเข้าในพหุวรรณที่ 1 ในอินเดีย คุณารชิว (Kumārajīva) ที่อยู่เพียงแห่งนิกาย

2. นิกายธรรมลักษณ์ หรือนิกายชอกไช ("Dharma-Character" sect, Hossō) เกี่ยวข้องกับคณาจารย์ Vasubandhu และพระชวนจิ้ง (Hsüan-tsang) ผู้ก่อตั้งนิกายวิชญานวาก หรือโยคายารในพหุวรรณที่ 2 ในอินเดีย และซึ่งเกี่ยวข้องกับนิกายของพระถังซัมจัง ของเชิน นิกายนี้สอนให้รู้แจ้งเห็นช่องโดยใช้พัฒนิชต

3. นิกายบุณปนาถ ("Flower-Wreath" sect, Kegon) แสดงออกเป็นปรัชญาว่าด้วยกรรม สิ่งทั่วไปและภารกิจเป็นหนึ่งเดียวกัน (Harmonious whole) พระไวโรจนพุทธเจ้าทรงบ(SK) ทรงการประทานกุณภัตติของเอกสาร

ทั้งสามนิกายนี้มีลักษณะเป็นนิกายที่เน้นปรัชญาเป็นสำคัญ อิทธิ神通นิกายคือนิกายหินชาน นิกายทั้งหมดยกเว้นนิกายบุณปนาถถือว่าเป็นหลัก มิได้บังคับพระสุตร

ในสมัยพระนักราชกาสนา ศิลปะไทยการศูนย์ปุ่นและสถาบันหลักในสังคมส่วนอยู่ฯ ภายใต้กระแสอารยธรรมจีน อนดูปุ่นได้ซึ่งอิทธิพลเป็นจีนมาก (Replica of China) สมัยพระนักราชกาสนาเป็นสมัยที่มีกระบวนการกรักศิลป์ศูนย์ปุ่นเป็นเชิง (Sinicization) มาก โครงสร้างการบ(SK) ทรงเจริญรองรับความแบบราชวงศ์ถัง ประณวตกฎหมายไคโซ (Taishō) ที่รวมรวมเข้าในระหว่าง

ค.ศ. 701-702 ก่อนสมัยพระนCtrlsนาราที่มาจากการประมวลกฎหมายราชวงศ์ถัง แม้จะไม่เห็นจะ
กันหากด้านกีตาน แต่ก็เป็นกฎหมายที่นฐานของญี่ปุ่นจนถึงปี 1868

ทั้งภาษาพุทธ ภาษาและวรรณคดีน ล้วนทรงพาณิชย์ครอบคลุมภาษาการ
ญี่ปุ่นสมัยพระนCtrlsนารามาก วรรณคดีญี่ปุ่นส่วนร่องนี้ด้วยภาษาจีนที่ໄพเราะ แสดงถึงสา^ล
วรรณคดีปี แสดงอิทธิพลของต่อราชสถานซึ่งกัน แสดงความคิดและเรื่องราวมหัศจรรย์ใน
ในศตวรรษที่ 8 กวินิพนธ์ขึ้นชื่อของญี่ปุ่น ได้แก่

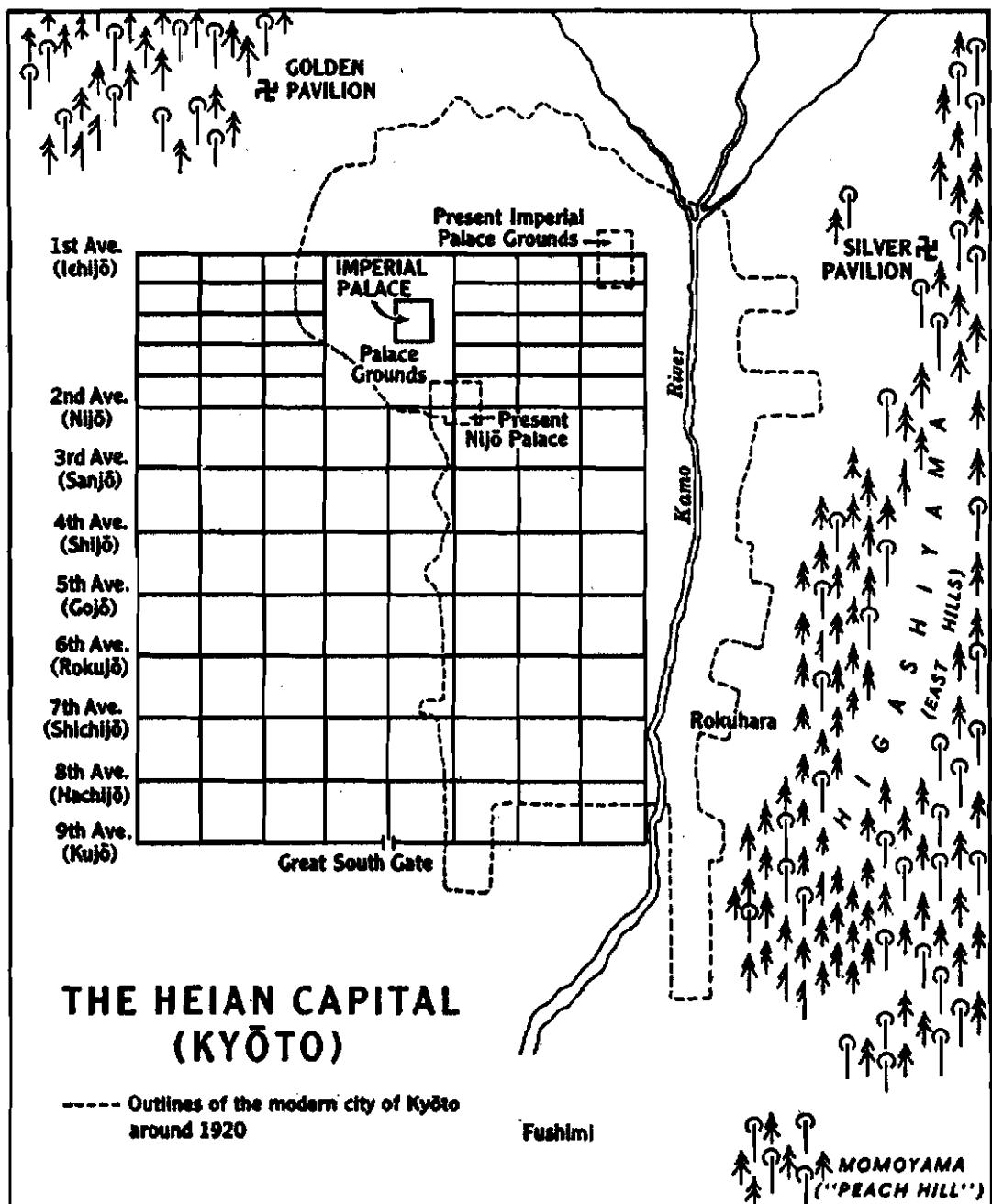
1. *Munyōshō* เป็นประชุมบันทึกที่ก่อนความคิดของจีน
2. *Kaijōtsu* เป็นประชุมบทกวี แต่เป็นภาษาจีน มีอายุตั้งแต่ ค.ศ. 751

ภาษาพุทธทรงอิทธิพลให้ญี่ปุ่นต้องการเมืองการปกครอง จักรพรรดิทรงช้างพระ^ศ
องค์เป็นจักรพรรดิญี่ปุ่นธรรม ทรงป่าวารณาพระองค์เองเป็นผู้รับใช้พระไตรปิฎก ดังกรณี
จักรพรรดินีไซโตกุ (Empress Shōtoku) พระราชนิคานิจักรพรรดิชามุ (Shōmu) ทรงพระราชนิคานิจักรพรรดิชามุ (Dokyō) พระ^ศ
อาจารย์ให้ญี่ปุ่นนิกายชื่อไซในภาษาหลัง ค.ศ. 766 เพื่อให้พระอาจารย์ได้ครองราชย์เป็น^ศ
จักรพรรดิญี่ปุ่นธรรม (King of the law) บรรดาญี่ปุ่นรักษาตนคงในศาสนาชินโตและบรรดาญี่^ศ
นับถือลัทธิชิงจื้อได้ชัดเจนให้พระอาจารย์ครองราชย์ ขบวนการต่อต้านประสนความสำเร็จ
พระอาจารย์โคเกียวเสื่อมเสียเกียรติ

จักรพรรดิคัมมุ (Kammu) เสด็จขึ้นครองราชย์ จักรพรรดิทรงเป็นบัลลังก์ตั้งตระหง่าน^{ชื่อ}
ไม่มีพระราชนิคานิจาราในภาษาพุทธ และไม่โปรดที่จะให้พุทธจักรแผ่นดินของอิทธิพลขึ้นกีบว^{กับ}
กับการเมือง ใน ค.ศ. 794 พระราชนิคานิจักรให้ข้าราชการพระนCtrlsนาราซึ่งเป็นฐานอำนาจอิทธิพล
ของพุทธจักร ไปสู่นครหลวงใหม่คือ กีบวะโต (Kyōto) เพื่อให้ปลด包袱จากภาษาอีนาเจครอบ^ง
ง่างของพุทธจักร บรรดาตราตรึงญี่ปุ่นได้โดยเด็ดขาดจักรพรรดิไปศักดิ์ โดยเฉพาะตรึงฟูจิวารา^{ฟูจิวารา} (Fujiwara) ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นได้ผลลัพธ์หน้าใหม่โดยเหตุหนึ่งมาจากอิทธิพลของศาสนาพุทธ

สมัยพระนCtrlsกีบวะโตกิหรือสมัยเออัน

พื้นที่บริเวณโตกิชรอนบุนเนาชิอิ (Hei) ถูกเลือกเป็นที่ตั้งของพระนCtrlsกีบวะโตกิใน
ค.ศ. 794 บุคคลมีชื่อว่า ค.ศ. 795-1191 ได้ชื่อว่าเป็นสมัยเออัน (Heian) เออัน แปลว่า สันติ
ภาพและความสงบวิเศษ (Tranquillity) ในบุคคลมีชื่อนี้ ญี่ปุ่นมีความสงบสุข พระราชนิคานิจมี
อำนาจและความมั่นคงบนพื้นฐานของหลักการสืบราชสันตติวงศ์และการรวมอำนาจไว้ในมือ

นครเกียวโตในสมัยเออัน

ของพระภูมิเดียวคือ ฟูจิวารา (Fujiwara) พระภูมินี้ได้ใช้อำนาจอย่างเชี่ยวชาญยิ่งเพื่อให้เป็นประไบชน์แก่พระภูมิและพระราชวงศ์

นครเกียวโตเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตของประเทศชาติ โดยไรซ์เช่นข้าวเปลือกที่รังเพาะด้วยประเพณีญี่ปุ่นทรงพลาญภาพหนักแน่นและความเชื่อมั่นยิ่งในเกียรติภูมิสูงส่งของนกรหหลวงในด้านกิจกรรมวัฒนธรรม สมัยเออันบังคงเป็นสมัยที่พระราชาสำนักศุภนิเวศกับกระแสงภูมิปั้นภูมิปั้น ไม่ว่าจะเป็นถังชิงชื่อ ศาสนานุทธรัตน์ คดิหิน-หยาง หรือสังฆ์เตา นครเกียวโตลอกเลียนแบบอย่างนกรหหลวงจากนครหหลวงทางอัน (Ch'ang-an) ของราชวงศ์ถังและเจริญรอยตามคดิหิน-หยางอย่างเคร่งครัด พระนครภูมิเปลี่ยนเป็นส่วน ๆ ศูนย์กลาง 8 สาย และถนนกว้างภายใต้รุ่มไม้ (Avenues) 9 สาย พระราชวังตั้งทางทิศเหนือ แวดล้อมด้วยกำแพง 9 ส่วน โครงสร้างการปักธงก็ประกอบด้วยระบบราชการที่มีกระทรวงทบทวน 9 และท่านเนินบกศักดิ์ 8 ชั้น

ในศูนย์กลาง ศาสนานุทธรัตน์เกิดขึ้นใหม่ ในการสถาปนาอิทธิพล (Tendai) และนิกายลึกลับชินงอน (Shingon, Esoteric Buddhism) ทั้งสองนิกายเป็นเสมือน “ศินค่าเตา” จากนั้นและเจริญรุ่งเรืองอย่างทันทันทีให้สัมภิคิธยิ่งกับพระราชาสำนัก สมัยเออันยังได้ชื่อว่ารุ่งเรืองด้วยวัฒนธรรมสูงส่ง อย่างไรก็ตาม แม้จะรุ่งเรืองด้านต่าง ๆ นครเกียวโตก็เผชิญปัญหาการเมืองอย่างคืบคืบ การรวมอำนาจอย่างไร้ประสิทธิภาพ

แม้ระบบการปักธงแบบเชิงชุดเหมือนมีประสิทธิภาพประดิษฐ์ผล แต่ในระยะยาวนาน ระบบประสบความล้มเหลว ส่วนกลางคือ พระราชาสำนัก ไม่มีอำนาจแท้จริง อำนาจตกอยู่ในมือของพระภูมิฟูจิวารา พระภูมนี้ก็ไม่สามารถควบคุมราชการบ้านเมืองได้อย่างไร้ซึ้ง ชีด เหราควบคุมมณฑลไม่นั่นเอง ไม่นานนัก ระหว่างศตวรรษที่ 9 ถึงที่ 10 บรรดาพระภูมิยังใหญ่ก็มีอำนาจแท้จริงตามมณฑล จากพระราชาสำนักและพระภูมิฟูจิวารา อำนาจได้กระจายออกไปอย่างเป็นกระบวนการคือเป็นคือขึ้นไป ระบบของการปักธงโดยชนชั้นสูงเข้าที่คิน (Landed Aristocracy) ก่อระบบของการปักธงแท้จริงของญี่ปุ่น

อำนาจของชนชั้นสูงเริ่มต้นมาจากการที่ชนชั้นสูงบริหารราชการแผ่นดินโดยได้รับพระราชาทานที่คินตอบแทน ที่คินพระราชาทานเป็นที่คินปลดปล่อย เจ้าที่คินรายย่อข้อต้องการหลักเดียวภาระภาษีหนักของรัฐและต้องการให้ชนชั้นสูงถูมารอง จึงยกที่คินให้ชนชั้นสูง ชนชั้นสูงยังมีอำนาจอย่างมากขึ้น รายได้รัฐจากภาษีที่คินคือขึ้น ๆ ลดลง พระราชาอำนาจก็ลด

น้อยถอยลง โดยปริยาย บรรดาข้าราชการผู้น้อยมีเป็นบัณฑิตที่ทำงานเป็นเพียงระดับเดียวในตรา ญี่ปุ่นไม่มีชนชั้นข้าราชการที่จะพิทักษ์ผลประโยชน์แห่งรัฐ บรรดาชนชั้นสูงและข้าราชการสำนักเสวยทุบนองผลประโยชน์แห่งรัฐ ทึ้งแผ่นดินมีแต่แผ่นดินประกอบภาระของชนชั้นสูง และชุมชนชาวราชสำนัก ทึ้งสองกลุ่มนี้ยังสร้างสมความมั่งคั่งโดยการสร้างตนที่ดินต่อไปอีก ปัจจัยเศรษฐกิจนี้ยังเป็นเครื่องอธิบายได้ด้วยว่า เหตุใดเศรษฐกิจญี่ปุ่นจึงไม่มีการใช้เงินและไม่ได้มีเมืองขนาดใหญ่ เพราะการค้าขายซึ่งคงเป็นแบบแลกเปลี่ยนสินค้า ไม่มีการใช้ระบบเงินตราเป็นเครื่องแลกเปลี่ยนแต่อย่างใด เมื่อจังถึงศตวรรษที่ 19

ญี่ปุ่นไม่มีระบบราชการแท้จริงที่จะดำเนินการบริหารราชการของรัฐตามแบบอย่าง jin ญี่ปุ่นไม่นิยมระบบสอบไก่ที่เน้นการประเมินความรู้ทางด้านความชำนาญในรายคดี และการประพันธ์ และการถือความสามารถสำคัญกว่าชาติธรรม ประเพณีสืบท่องอาจในวงศ์ศักดิ์ไม่หรืออาจในญี่ปุ่นนิยมระบบการสอบคัดเลือก บรรดาชนชั้นสูงสืบตระกูลไม่ส่ง เกษตรระบบสอบคัดเลือกเป็นข้าราชการ มีการสำรองตำแหน่งสูงในพระราชนักและในราชการ ไว้สำหรับผู้มีชาติธรรมสูงท่านนี้ ดังนั้น บัณฑิตผู้เป็นข้าราชการจาก การสอบส่วนใหญ่ เป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย ญี่ปุ่นไม่มีชนชั้นข้าราชการที่ทรงอำนาจยิ่งใหญ่เหมือนข้าราชการจีน และไม่มีชนชั้นข้าราชการที่มีอำนาจเข้มแข็งพอที่จะปักป้องผลประโยชน์แห่งรัฐ ทึ้งชนชั้นสูง เจ้าที่ดินและชุมชนชาวราชสำนักส่วนปั้นชาติปั้นแผ่นดินได้ตามอั้งกฤษ แม้แต่ชนชั้นญี่ปุ่น (Gentry) ในท้องถิ่นก็ร่วมนิยมเสวยทุบกับชนชั้นสูงเจ้าของที่ดินด้วย โดยการบริหารจัดการที่ดินให้ชนชั้นสูงเจ้าที่ดินและชุมชนชาวราชสำนัก ชาวไร่ชาวนา มีหน้าที่ส่งส่วยเพื่อ พลังงานและภัยเงียบ เนื่องจากความร่วมมือเช่นนี้ย่อมปักป้องชนชั้นสูงเจ้าที่ดินและชุมชนชาว แห่งพระราชนักให้รองรับภัยเงื่อนไม่ของอำนาจรัฐ ตั้งแต่สมัยพระนครนารา โดยเฉพาะในระหว่างศตวรรษที่ 8 ถึงที่ 9 ระบบคฤหาสน์ (Manor System) แผ่ขยายไปทั่ว ที่ดินที่ปักกรอง ของรัฐก็ยังคงรับรู้ถึงภัยเงื่อนนี้ ที่ดินที่ส่วนก่อจ้างจึงถูกถ่ายเป็น ทุ่นเชือก

พระภูมิใจรวมมีอำนาจยิ่งใหญ่กรอบจำกัดพระราชนัก พระภูมินี้ด้วยบุตรหลานเข้า รับราชการในพระราชนักและเป็น “กอง Damien เคียวเก็น” กับพระราชวงศ์ยามาโน ให้ศึกษา “ศรีภูมิ” แต่งงานกับพระราชวงศ์ ศรีภูมิสักดิ์แห่งพระภูมิย่อมถูกนำเข้าถวายตัวเป็นพระ มหาภีทวีในชั้นกรุงศรีฯ จักรพรรดิซึ่งถือว่าทรงสืบตายมาจากพระราชวงศ์ยามาโน ให้และพระภูมิ

ผู้จิราណับตั้งแต่ศตวรรษที่ 9 ถึงที่ 19 แม้แต่บุนนาคหันสูงในพระราชสำนักก็ล้วนเป็นเชื้อสายพระภูมิจิราในทางไดทางหนึ่งด้วย ตั้งแต่สมัยเออัน ผู้นำตระกูลผู้จิราคือของเหลือของการพัฒนา (Civil dictator) องค์กรพระคิดทรงเป็นเพียงหุ่นให้ตระกูลนี้ซักเชิด ตระกูลผู้จิราไม่อำนวยอย่างมากขาดด้าแห่งราชการระดับสูงแต่มิอิทธิพลแบบแฝงและยานาจเงินตราหมุนเวียน อีกศตวรรษต่อมา ตระกูลนี้ก็เรืองยานาจขึ้นสูด มิอิทธิพลสูงสุดในพระราชสำนักและได้รับประเพณีการมีจัดการพระคิดผู้ทรงพระเยาว์ หรือผู้ซึ่งไม่ทรงบรรลุนิติภาวะ โดยผู้นำตระกูลผู้จิราทำหน้าที่ผู้สำเร็จราชการ เป็นเวลาสามร้อยปีเต็มที่ตระกูลนี้มีอิทธิพลเหนือพระราชสำนัก และรัฐบาลกลาง (ค.ศ. 867-ค.ศ. 1160) แม้ภายหลังจะเสื่อมยานาจลง แต่ก็ยังคงมีอิทธิพลครอบงำพระราชวงศ์จนถึงสมัยเปิดประเทศ

ตระกูลผู้จิราสามารถครอบงำพระราชสำนักได้โดยสายสืบพันธ์แบบแผ่นดินพระราชวงศ์ แต่จัดการคิดไม่ได้ทรงครองราชบัลลังก์ปีก่อตั้งและล่วงไปในสมัยเออัน ทั้งนี้อาจมีข้อควรสงสัยว่า เหตุใด ตระกูลผู้จิราไม่ใช้ราชบัลลังก์ ? ไม่มีตระกูลใดหาญักด้าคิดก้าวเริบพระเศษสถาบันพระมหากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์ ล่วงละเมิดมิได้ จัดการพระคิดเสวยราชย์ตามสายสืบราชสันตติวงศ์จากพระศรีเทพี แม้พระราชยานาจอ่อนแอ ก็ไม่มีตระกูลใดหาญักด้าใช้ราชบัลลังก์ อีกประการหนึ่ง ควรทราบด้วยว่า สถาบันพระมหากษัตริย์ไม่มีอำนาจแท้จริงในการปกครองโดยตรง ตัวแทนจัดการพระคิดและพระราชวงศ์ซึ่งมิได้เป็นสิ่งต้องห้าม เป็นที่ประданาสำหรับผู้ไม่ร้านาจ

การปกครองแบบญี่ปุ่นเป็นการปกครองซ่อนหลางซึ่น ตระกูลผู้จิราปกครองญี่ปุ่นในนามของจัดการคิด เป็นการปกครองจากเบื้องหลังจาก (Rule behind the scene) จัดการคิดถือเป็นหน้าให้ชาวญี่ปุ่นเข้าใจตรงกันว่า จัดการคิดเสวยราชย์และครองราชย์ ตระกูลผู้จิราอยู่เบื้องหลังองค์จัดการคิด ญี่ปุ่นคงแท้จริงคือชนชั้นสูงเข้าที่คิด

ภายใต้ยานาจคือขาดของตระกูลผู้จิรา บรรดาบุนนาคราชสำนักมิแต่เกียรติบุคคล ไร้ยานาจ บทบาทสำคัญของบุนนาคราชอยู่ในแวดวงศิลป์วัฒนธรรม สมัยเออันเป็นสมัยที่ญี่ปุ่นได้พัฒนาวัฒนธรรมแบบญี่ปุ่นซึ่น สถาบันหลักแบบเจ็นค่อฯ ฯ หมวดความหมาย ไม่เป็นที่นิยม อีกต่อไป ญี่ปุ่นกล้ายเป็นสังคมชนชั้นสูง ไม่รับสถาบันหลักทางการเมืองเจ็นได้ก่อ ระบบการสอนคัดเลือกเป็นข้าราชการ ที่ถือกฎหมายเป็นสำคัญ มิใช่ชาติตระกูลเป็นหลัก แต่ญี่ปุ่นก็

ของรั้นระบบการศึกษาคิดเชิงซื้อ การปักกรองแบบญี่ปุ่นไม่ได้เป็นการปักกรองบนพื้นฐานของระบบราชการที่มาจากการศึกษาและการสอนตัดเตือนแบบชน

การปักกรองตามมหัชัยอันเป็นการปักกรองโดยชนชั้นสูงเจ้าที่ดินและมีลักษณะการใช้ช้านาขแบบกระชาตย์ช้านาไปทั่ว บรรดาคนกรบที่ชั้นสูงคระภูมิทึ่งหาดใหญ่ปักกรองดินแดนเป็นอิฐะ นี้ก็จะเรียกว่าบุนนักรบที่ชั้นสูง (Warrior Aristocracy) ระบบราชอาชีว์ไทยแบบรวมช้านาแบบชน เป็นให้พัฒนาการต้นถัดกันเป็นระบบราชอาชีว์ไทยแบบกระชาตย์ช้านาที่เรียกว่า ระบบศักดินาส่วนมิภักดี (Feudalism) มีลักษณะใกล้เคียงกับระบบบริษัทของญี่ปุ่นประวัติศาสตร์ในยุคกลางตอนต้นในระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 5 – ที่ 9

นิชัยการศึกษาที่เดียวว่า ปัจจัยคือไปเน้นทางอธินาฯ ได้ว่า เหตุให้ระบบการปักกรองแบบชนจึงไม่ตั้งมั่นในญี่ปุ่น

1. ชนมีระบบการปักกรองที่ทันสมัยมาก จนญี่ปุ่นผู้ถ้าหลังไม่สามารถเข้าใจและปฏิบัติไปถูกต้องได้

2. การปักกรองโดยชนชั้นสูงแบบญี่ปุ่นมีหลักการสืบท่อช้านาในวงศ์ศักดิ์ เป็นปฏิปักษ์ต่อระบบชนที่เป็นระบบสอนตัดเตือนเป็นข้าราชการ

3. ญี่ปุ่นผู้ถ้าหลัง ไม่พร้อมสำหรับการจัดตั้งสถาบันต่าง ๆ ของราชการอย่างแท้จริง

เมื่อถึงศตวรรษที่ 12 จักรพรรดิทรงตกลเป็นเครื่องมืออยู่ในเงื่อนมือของนักกรบที่ชั้นสูงผู้มีช้านาเชิงไหอยู่แห่งเริงในแผ่นดิน บรรดาคนชั้นสูงถ้วนนี้ก่อตั้งที่ห้าของคน เป็นกองกำลังทหารม้าเหมือนอัศวิน (Knight) ของยุโรป บรรดาคนกรบที่รวมเป็นกลุ่มเป็นก๊ก (Cliques) เพื่อความมั่นคงร่วมกัน ศูนย์กลางแห่งช้านาอยู่ที่ที่ราบกันโต (Kanto) เป็นพื้นที่โดยรอบนครหลวง โตกิยะวะซึ่งชุมนุม ก่อตั้งก๊กเริ่มรวมตัวก่อตั้งขึ้นจากที่นี่ ตั้งแต่ศตวรรษที่ 10 จากการเมืองญี่ปุ่นคือ จากการกระทำศึกษาเจ้าขุนนาง เป็นจากปักติธรรมคลาที่ชาวญี่ปุ่นเชิดศูนย์ไปแล้ว

การเมืองญี่ปุ่นที่ก่อตั้งถัดกันเป็นลักษณะไปดังก่อตัวย่อนมีผลต่อพัฒนาการทางเศรษฐกิจและสังคมด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

โครงสร้างของสังคม

สังคมญี่ปุ่นมีการสำคัญชั้นคล้ายสังคมเกษตรลิรุ่วสมัย ดังนี้

1. ชนชั้นบุนนาค มีการสำคัญชั้นชั้นซัคเอน ดังนี้

1.1 กระฤตบุนนาคชั้นสูง 3 กระฤตที่มีตำแหน่งบุนนาคในพระราษฎร์มาก
ระดับสูงมาก

1.2 บุนนาคในพระราษฎร์มาก

1.3 ข้าราชการระดับรองลงมา

1.4 บุนนาคตามท้องถิ่น

2. สามัญชน

3. ชนชั้นต่ำทุรماและทาส ประมาณ 1/10 ของประชากรทั้งหมด

เศรษฐกิจ

ระหว่างศตวรรษที่ 6-9 ความสำเร็จทางวัฒนธรรมเด่นและยิ่งใหญ่มาก จนบด
บังรัตน์มีความเจริญก้าวหน้าทางการเมืองและเศรษฐกิจ เพราะว่าความสำเร็จทางวัฒนธรรม
เป็นสิ่งที่ปรากฏชัด สามารถรู้เห็นรับฟังได้และเป็นที่ชื่นชมได้ดี ทั้ง ๆ ที่ในระยะนี้
ระหว่างศตวรรษที่ 6-7 การเงินของญี่ปุ่นล้นจนเพราะรัฐบาลล้มเหลวในการถือครองสิทธิ์ใน
ที่ดินและการจัดเก็บภาษี บุนนาคในพระราษฎร์มากมีความฟื้นฟื้นเพื่อเหลือเพียง ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายมาก
เหล่าบุนนาคที่มีอำนาจได้สร้างสมที่ดินและได้รับสิทธิ์ยกเว้นจากการเสียภาษี ที่ดินเพาะปลูก
ขยายตัวและมีการบุกเบิกเปิดป่าตามชายแดน การปักครองแนวครอบครัวได้เปลี่ยนเป็นการ
ปักครองโดยครอบครัวเป็นหน่วย ๆ เพราะแต่ละครอบครัวได้รับมอบที่ดินและการจัดเก็บ
ภาษีเป็นเอกเทศ

ประชากรญี่ปุ่นในสมัยนี้ได้เพิ่มปริมาณมากขึ้นด้วย ทำให้เกิดการจัดสรรที่ดินใน
หมู่บ้านที่ต้องเสียภาษี และมีพัฒนาการของภาระสนับสนุนที่ดินเป็นของส่วนตน ลักษณะนี้คือ¹
ลักษณะเศรษฐกิจญี่ปุ่นที่จะเป็นเช่นนี้ถึง 600-700 ปี การหลักเลี่ยงและการหนีภาษีและการ
มีสิทธิ์ยกเว้นภาษี มีมากขึ้น พื้นที่ กับการที่เอกสารนี้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินมากขึ้นด้วย
คนรวย พุทธจักรและบุนนาคที่ดินมากมาย คนเหล่านี้ล้วนมีสิทธิ์ไม่ต้องเสียภาษีเลย ผู้คน
แสวงหาโชคดี บุนนาคห้องถินล้วนด้วยความคุณระบอบการจัดเก็บภาษีในห้องถินและกำหนดเขต
ยกเว้นการเสียภาษีและภาษีที่จะติดตันบนเพื่อให้ได้รับสิทธิ์ยกเว้น รายได้จากที่ดินมักจะมี

ปริมาณมากกว่าเงินเดือนที่ใช้ราชการได้รับ และมีแนวโน้มที่ใช้ราชการจะได้รับสิทธิ์ยกเว้นจากการจัดเก็บภาษี ที่คิดจึงหักลดลงไปจากมือผู้ที่ได้จดทะเบียนเสียภาษี จนท้ายสุด ผู้ที่ต้องแบนภาระเสียภาษีก็อ ชาวนา ชาวนาที่แสวงหาการหุ้นของชาวกว่าที่มีที่คิดมากน้ำหนักไม่ต้องเสียภาษี ตั้งแต่พัฒนาที่ 10 ที่คิดส่วนใหญ่และชาวนาส่วนใหญ่เป็นทรัพยากรที่ถูกจัดสรรกันในหมู่ผู้ที่ไม่ต้องเสียภาษี การจัดเก็บภาษีจึงพังพินาศไปด้วยแต่พัฒนาที่ 9 เป็นต้นมา และทำให้รัฐบาลขาดขาดตามลำดับ นักรบเข้าของที่คิดเป็นใหญ่ในแผ่นดินโดยแท้ รัฐบาลมีแต่โครงสร้างและองค์การ แต่ไร้ประสิทธิภาพและไม่มีความหมายสำคัญเลย ระบบการปกครองส่วนกลางได้ถูกเปลี่ยนแปลงจนมีกักษณะเรียบง่ายไปตามลำดับ

ตั้งแต่คริสต์ศักราชที่ 11 ขุนนางแห่งพระราชสำนักไม่สามารถควบคุมญี่ปุ่นได้แล้ว สถาบันการเมืองการปกครองแบบชนบทอย่าง ๆ ตกต่ำลง อิานาจารัฐไม่สามารถควบคุมท้องถิ่น เหล่าขุนนางในพระราชสำนักส่วนคืนค่ากับการสร้างสรรค์ศิลป์วัฒนธรรมญี่ปุ่น เป็นหนทางของการสืบทอดเชิงงานปกครองญี่ปุ่น อิานาจารัฐพยายามไปในแนวทางนักรบชนชั้นสูง เช้าที่คิด ในพัฒนาที่ 12 องค์กรพระดิกรองทศเป็นเครื่องมือของเหล่านักรบชนชั้นสูงผู้ทรงอิานาจ บรรดาคนนักรบชนชั้นสูงส่วนมีอิานาจเป็นอิทธิพลในพื้นที่การปกครองส่วนตน โดยมีเหล่านักรบชนชั้นสูงเป็นหน่วยรบหลักหนึ่งอิทธิพล (Knight) ของญี่ปุ่นในยุคกลาง บรรดาคนนักรบชนชั้นสูงแบ่งแยกเป็นกลุ่ม ๆ (Cliques) ต่อสู้แข่งชิงอิานาจกันอย่างบานานาหดายรื้อฟื้น ในท่ามกลางสภาพความเป็นจริงนี้เอง ที่มีความเกตื้อนไหวครั้งใหญ่ของอาณาจักรทั้งคือ การเคลื่อนไหวขัดตั้งนิกายเดนไค (Tendai) และนิกายชิงงอน (Shingon)

ศาสนาพุทธ : นิกายเดนไค (Tendai)

เมื่อ “เดือน 7” ก.ศ. 788 ไซโซ (Saicho, ก.ศ. 767-822) นักบวชหนุ่มผู้หนึ่งได้สถาปนาวัดเล็ก ๆ ชื่อบนบุนเขาอิเอ (Hiei) เป็นจุดเริ่นต้นก่อตั้งนิกายเดนไคในเวลาต่อมา นิกายนี้เริ่มญี่ปุ่นเรื่องมากตั้งแต่ปัจจัตัมยประนกรนารา วัดบนเขาอิเอได้พัฒนาเติบโตใหญ่ก้าว เป็นศูนย์กลางศิลป์วิทยาการและวัฒนธรรมแห่งชาติ ใน ก.ศ. 1571 มีมาตรการเป็นมาตรฐานทั่วไป 3,000 รายการก่อนจะถูกญี่ปุ่นศึกษาต่อ “ทากายห้าง” ลง

ในปีที่สถาปนาวัดขึ้นนั้น ท่านไซโซได้มีเจตนาที่จะตั้งนิกายแต่อย่างใด ท่านเพียงแต่ไม่พอใจที่ทุกชั้นกรader ที่พระนกรนาราที่ตอนหน้าห้องเก็บของทางไก่กามากกว่าทางธรรม ซึ่งคือ แสวงหาสภาพแวดล้อมใหม่เพื่อที่นักบุญจะสามารถบรรลุธรรมชาติ ด้วยการตั้งวัดบนเขาอิเอห่างไกล

จากพระนกรณารา วัดของท่านยังประดิษฐานพระไภษฐยุทธเจ้าเหมือนวัดอื่น ๆ ทั่วไปในพระนกรณารา ท่านใช้ช่วงที่จะให้วัดเป็นที่ของรับทักษิณกับวัดอื่นด้วยการที่จันต้องรับรองวัดก่อน เพาะเจ็นคือ “ปีตุภูมิ” ของศาสนานุทธแบบญี่ปุ่น ใน ก.ศ. 804 ท่านใช้ช่วงเดินทางไปจักรวรรดิจีน ท่านได้ร่วมเรียนหลักธรรมในสำนักนิกายทีบันไก (T'ieb-t'ai) เมื่อเดินทางกลับແຕ່ ท่านได้นำนิกายทีบันไทนากลับญี่ปุ่นและสถาปนา nikayaten ไว้

นิกายใหม่นี้มีพื้นฐานสำคัญอยู่ที่พระสัทธรรมปุณฑริกสูตร (Lotus Sūtra) และพระพุทธวัชนา ท่านใช้วิชาารช์ว่า ศาสนาพุทธ 6 นิกายของพระนกรณารา ไม่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้ายเป็นศาสนาพุทธสองหนทาง (Two vehicles) คือ มีทั้งนิกายหินayan 2 นิกาย นิกายมหาayan 3 นิกาย ท่านใช้ช่วงอ้างว่า นิกายเหนือได้เป็น “หนทางเดียว” (“One vehicle”) ที่แยกออกจากศาสนาพุทธนิกายมหาayan ความเป็น “หนึ่งเดียว” (“Oneness”) คือ ความเป็นสามัคคี (Universality) ไม่มีความแตกต่างหนทางใด นิกายเหนือได้สอนว่า มนุษย์ทุกคนย่อมมีทุกขภาวะ สามารถที่จะรู้แจ้งเห็นจริงบนบรรลุนิติพหานได้ ความเป็นหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลกันผะหนึ่งคือ การที่พระพุทธเจ้าทรงรวมเป็นหนึ่งกับสรรพสั่งและสรรพสั่งนิริวิท มนุษย์สามารถบรรลุทุกขภาวะ โดยเจริญรู้ขดานพระพุทธเจ้า โดยคำแนะนำของที่ถือศิลปบริสุทธิ์และนิจเป็นสมารชี พระในนิกายเหนือได้ต้องปฏิကิวิวาก จ้าพรรษานาในวัดบนเขาอิเอยเป็นเวลา 12 ปีเพื่อศึกษาพระสูตร ปฏิบัติสามารชีและประพฤติปฏิบัติตามพระวินัยอย่างเคร่งครัด

นิกายเหนือได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระราษฎรสำนักมาก แม้จักรพรรดิคัมภูจะไม่โปรดศาสนาพุทธ แต่ก็ทรงจำเป็นต้องอาสาทิพุทธเจ้า แต่แทนที่จะเป็นให้ผู้ครอบจ้าวฯ จัดการเหมือนคณะนิกายในพระนกรณารา พุทธเจ้าในเกียวโตเป็นฝ่ายถูกครอบจ้าว ต้องรับใช้พระราษฎรสำนัก ดังที่ท่านใช้ได้ประกูลไว้ว่า วัดของท่านคือ “ศูนย์กลางของการบูรณะกันราชอาณาจักร” ศาสนาพุทธนิกายมหาayan ทรงพระศุภสั่นเลือดต่อราชอาณาจักร เมื่อจักรพรรดิคัมภู เสด็จสวรรคตใน ก.ศ. 806 นิกายเหนือได้มีสถานภาพตกต่ำลง บรรดาనิกายในพระนกรณารา ทุกความนิกายเหนือได้ โดยเฉพาะนิกายใหม่สมัยเซอันเองที่เป็นคู่แข่งสำคัญ คือ นิกายชินงอน (Shingon) ซึ่งเป็นนิกายที่พระราษฎรสำนักนิยมเตือนใจศรัทธามาก

ท่านใช้ช่วงกีประทับใจมากกับค่าสอนของนิกายชินงอน แต่ท่านไม่สามารถหวนส้อนให้นิกายชินงอนเข้าร่วมนิกายเหนือได้ ในสมัยที่ซึ่งมีริวิชอยู่ ท่านไม่สามารถ

พัฒนาให้ชุนเข้ามิเตอเป็นศูนย์กลางแห่งการบูชาเรียนของพากานาพุทธนิกายมหาayan ชุนเขานี้เป็นศูนย์กลางหลังจากที่ท่านวายชนม์ไปแล้ว

ศาสนาพุทธอัลลับ : นิกายชินงอน

ผู้ก่อตั้งนิกายคือ ท่านคูกิ (Kukai, ค.ศ. 774-835) นักบัวพุทธระดับผู้นำสำคัญที่สุดของสมัยเชอัน ท่านคูกิศึกษาแล่เรียนปรัชญาและศาสนาพุทธนิกายมนตรายาน (Mantrayāna, คำญี่ปุ่นว่า Shingon) ในจักรวรรดิจีน และได้นำนิกายมนตรายานมาเผยแพร่ในญี่ปุ่น นิกายที่ท่านตั้งขึ้นคือ นิกายมนตรายานหรือนิกายชินงอน คำ “มนตรายาน” เป็นคำภาษาสันสกฤต “ชินงอน” เป็นภาษาญี่ปุ่น “True Words” เป็นคำภาษาอังกฤษ คำว่า “มนตรายาน” เองก็แสดงความสำคัญของภาษา (Speech) ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของความลึกลับสาม (Three Mysteries) คือ การภาษา ใจ

ใน ค.ศ. 816 ท่านคูกิได้สถาปนาวัดขึ้นบนภูเขาโคยา (Kōya) นิกายชินงอนได้ถ่ายทอดหลักธรรมของนิกายจากครูบาอาจารย์สู่ศิษย์โดยสั่งสอนโดยตรงเท่านั้น ไม่มีการศึกษาจากต่างๆ จึงเป็นการถ่ายทอดคำสอนที่ลึกลับให้แก่สามาริก (Esoteric teaching) เป็นการส่วนตัว คำสอนสงวนไว้เป็นความลับ ไม่มีการเผยแพร่ทั่วไปแก่คนภายนอก

ความจริง (Truths) ของคำสอนอันลึกลับนี้เป็นความจริงสัมบูรณ์ (Absolute) เป็นอิฐะ ป้อมของกาลและเทศะ ความจริงของทุกคำนั้นก็นิกายถูกประมวลรวมไว้ในความจริงของนิกายชินงอน คำสอนของนิกายชินงอนเป็นคำสอนที่สั่งเคราะห์หลักการของจักรวาล วิทยาคติพุทธ ทฤษฎี หิน-หยางว่าด้วยโลกธาตุ ๕ ต่อมายังคงดึงดูดอาศาสนานิยม ให้ด้วย ศาสนาพุทธนิกายชินงอนถือว่าเป็นนิกายสำคัญที่สุดในสมัยเชอัน นิกายชินงอนเองก็ถือว่าเป็นนิกายสูงส่งเหนือกว่านิกายอื่นทั้งหมดในญี่ปุ่น นิกายชินงอนได้แบ่งอ้างว่าเป็นผู้แทนประสบการณ์ภายในทางธรรมของพระพุทธเจ้า ลังปรากฏในพระพุทธawan ที่ครูบาอาจารย์ถ่ายทอดแก่ศิษย์ คำสอนของนิกายชินงอนเองเป็นคำสอนสูงสุดว่าด้วยพระไวโรจนพุทธเจ้า (Dainichi) เป็นคำสอนที่ถ่ายทอดสืบการได้บรรดาสาวกสำคัญของพระพุทธเจ้าที่ย่องครอบครองวิธีการลี้ลับและเป็นผู้ถือกุญแจออกสำคัญที่จะนำไปสู่คลังแห่งความจริง

อันที่จริงคำสอนว่าด้วยพระไวโรจนพุทธเจ้าย่อหนึ่นมีปรากฏในนิกายอื่นด้วยคือ นิกายเตนไซ และนิกายบุญปามala หรือเกงอน (Kegon) แต่มีความหมายแตกต่างกันดังนี้

1. ตามนิเกย์เดนไดค์ พระไวโรมนพุทธเจ้า หมายถึงความมือญต่ออุดมการณ์และความบริสุทธิ์ ไวโภจนะหมายถึง พระธรรมกาย ส่วนไวโภจนะหมายถึง พระสัมไกคาย พระรูป พระไวโรมนะประทับสมາธิ พระหัตถ์ในรักนแนบพระอุรัส พระรูปพระไวโภจนะประทับสมາธิ พระหัตถ์ซ้ายหงายบนพระเพลา พระหัตถ์ขวาคว่ำบนพระชานุ

2. ตามนิกายหัว-เหยิน (Hua-yen) ซึ่งเน้นปรัชดีศิกษा นิกายนี้ถือพระไวโรมนะหรือพระไวโภจนะเป็นองค์เคิ่งกัน หมายถึงแห่งสิ่งที่ปรากฏทุกหนแห่ง เป็นพระสัมไกคาย นิกายนี้ในญี่ปุ่น เรียกว่า นิกายเกงอน (Kegon) หรือนิกายบุญปามาดา

3. นิกายนตรายาน หรือนิกายขัชรยาน หรือนิกายชินงอน พระไวโรมนะคือ พระมหาสุริยพุทธะ เป็นประธานแห่งพระชานานพุทธเจ้า หมายถึงพระปัญญาสูงสุด พระมหาไวโรมนะ หมายถึงความส่องสว่างทั่วโลกลัจจุ

พระไวโรมนพุทธเจ้าทรงเป็นประธานแห่งพุทธะ ทรงธรรมจักรเป็นสัญลักษณ์ หมายถึงความเป็นหนึ่ง มีพระกายขาวสว่าง เป็นที่รุวนแห่งแห่งแสงและศิหั้งปวง ทรงรัศมีศิห์ หรือศิห์น้ำเงิน ทรงเป็นเสมือนพระธรรมยันทนบูรพ์ พระไวโรมนะยื่อมประทับกลางพุทธ เกณฑ์ โดยมีพระชานานพุทธเจ้า 4 พระองค์ เวลาด้าน

พระปัญญาแห่งพระไวโรมนะยื่อมเป็นพื้นฐานและบ่อเกิดแห่งปัญญาของพระพุทธเจ้าหั้งหลาด จึงเรียกพระปัญญานี้ว่า ปัญญาแห่งธรรมชาตุ ทรงมีคุณสมบัติพิเศษในการปฏิบัติสมາธิ

แม่นิกายเดนไดและนิกายชินงอนจะมีความแตกต่างกัน แต่ทั้งสองนิกายมีรูปแบบของการแสดงออกเหมือนกันที่สะท้อนทักษิณและถือลักษณะแห่งชีวิตที่ครอบงำพระราชนิรันดร์ และมีทฤษฎีเคิ่งกันคือ ความเชื่อในความเสมอภาคทุกค้าน (Egalitarianism) ของมนุษย์ที่จะมีศักยภาพบรรลุถึงพุทธภาวะ กิจกรรมและวัตรปฏิบัติของทั้งสองนิกายส่วนเป็นไปตามลักษณะของสังคมชั้นสูงในพระราชนิรันดร์

อย่างไรก็ตาม ในสมัยเยอัน คณะสงฆ์ลัทธทางโลก ปลัดกิเวกไปประจำในป่าในเข้าที่เงียบสงบ วัดวาอารามส่วนใหญ่บนเขาชิโยและเขาโคยาไม่ตอนุญาตให้ก่อครีเหยียนบ้างเข้าไป ส่วนการนับถือพระโพธิสัตว์ก็มีลักษณะเปลี่ยนแปลงไป พระโพธิสัตว์ที่เป็นที่崇拜มาก มี 2 องค์ คือ พระอวโ寇กิเตควร (Kannon) แสดงพระกายเป็นพระเทพีแห่งความเมตตากรุณา มีเทวากลับที่สอดคล้องกับภารกิจ 13 แห่งในประเทศไทย พระโพธิสัตว์อีกองค์ที่นิยมนุชามากคือ พระอฉลาม

(Achila, Fudō, เทพเจ้าแห่งไฟหรือพระอัคันธี?) ผู้ครุ่นขาย เป็นภาคหนึ่งของพระไวโรจนะ เมื่อทรงพระพิไรัช ให้รกร่วนซึ่ว พระอวโถกิเต็瓜 ทรงเป็นพระไหชิสึคิวหอยิง หรือกรรมภาก พระอุดตะคือพระไหชิสึคิวราษัยหรือวชระ เป็นที่นิยมมากในแวดวงชนชั้นนัก grub

บรรดาศาสนานุทธนิกายต่าง ๆ ส่วนใหญ่คือรังคงอยู่ขานานมาก เมื่อผ่านวันเวลา แห่งความรุ่งเรืองไปแล้ว ศาสนาพุทธที่มีความลึกลับ (Esoteric Buddhism) ในที่นี้คือ นิกายเตน ไคและนิกายชินงอนกึ่งคงมีอิทธิพลร้านานหลังจากท่านถูกไกจิงแก่รัฐภาพแล้ว เหตุการณ์ สำคัญที่สุดของประวัติศาสตร์ศาสนาพุทธลึกลับคือ การที่ศาสนาพุทธลึกลับได้พิชิตและเป็น ใหญ่เหนือเซาเอชิเอ (Hiei) ซึ่งเป็นศูนย์กลางของนิกายเตนไค ท่านเด่นนิน (Ennin, ค.ศ. 794-864) สาวกของท่านใช้ใช้ได้สถาปนาในนิกายเตนไคลึกลับ (Tendai esotericism) นิกายเตนไค ลึกลับเป็นศูนย์เบ่งสำคัญของนิกายชินงอน แม้จะมีคำสอนเหมือนกัน ทั้งสองนิกายก็มีจุดแตกต่าง กันคือ นิกายชินงอนมีกำเนิดเกิดจากจิน เป็นคำสอนลึกลับของนิกายบุญปนาหาหรือนิกายเกงอน (Kegon) สมัยพระนครนารา นิกายชินงอนยึดกราคำสอนดองลึกลับ ถ่ายทอดเป็นการส่วนตัว ระหว่างครูบาอาจารย์กับศิษย์ คำสอนจะถูกด่าบทอดท้าไว้ไม่ได้ (Exotic Buddhism) นิกายเตน ไคที่พัฒนาเป็นนิกายที่ลึกลับ (Esotericism) มีกำเนิดเกิดมาจากจิน โดยเป็นนิกายที่มีพระวินัยลึกลับ (Esoteric discipline) แต่นิกายนี้เชื่อว่า คำสอนลึกลับ (Esoteric) สองดองสองไปกันได้กับคำสอนท้าไว้ (Exoteric) นิกายเตนไคถ่ายทอดคำสอนได้ทั้งสองวิธีการคือ วิธีการถ่ายทอดส่วนตัวระหว่างอาจารย์กับศิษย์และวิธีการถ่ายทอดคำสอนท้าไว้

นิกายเตนไคที่พัฒนาใหม่เป็นนิกายลึกลับ (Esoteric) เหมือนนิกายชินงอน ทั้งสอง นิกายเบ่งชั้นกันเป็นศูนย์กลางของศาสนาพุทธแบบลึกลับ (Esoteric Buddhism) ในที่สุดแล้ว นิกายเตนไคเป็นฝ่ายชนะ เพราะนิกายชินงอนขาดสูญเสียที่มีความสามารถ ศูนย์กลางของนิกาย ชินงอนคือ เข้าโคยา (Kōya) ที่ห่างไกลจากนครหลวงมาก มีโอกาสได้รับความนิยมจากพระ ราชสำนักน้อยกว่านิกายเตนไค แต่รัชชนาที่ได้นำมาได้ชั้งสูงนานนัก นิกายเตนไคได้แตกแยก กัน เกิดอิทธิพลนิกายหนึ่งคือ นิกายมิอิเครา (Miidera) มิอิเคราเป็นชื่อรัช ตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 674 บน ชาชั่งทะเลสาบบิวะ (Lake Biwa) ในภาคกลางของเกาะชอนชู ใน ค.ศ. 858 เอ็นชิน (Enchin, ค.ศ. 814-891) ผู้เป็นหลานของถูกไกได้สถาปนาศูนย์กลางแห่งการศึกษาที่มิอิเครา นับแต่นั้น มา ศูนย์กลางแห่งศาสนาพุทธนิกายมหายานที่มีคำสอนลึกลับ (Esoteric Buddhism) คือ วัดวา

อารามทึ้งหลายของนิกายเตน ได้ที่へやしอ (Hiei) และมิอิเครา นิกายสำคัญของศาสนาพุทธ
แนวลีสันคิอ นิกายเตน ได นิกายมิอิเครา และนิกายชิงอน

โลกนากฎธรรมของนิกายเตน ได และนิกายมิอิเครายู่ที่ว่า ทึ้งสองนิกายไม่สามารถ
อยู่ร่วมกันได้โดยสันติ ตั้งแต่ ก.ศ. 933 ทึ้งสองนิกายได้เปิดชาภิพาทกันอย่างถูนแรง บรรดา
พระของนิกายเตน ได ได้เผลวความอารามของพระในนิกายมิอิเครารถึง 7 ครั้ง ใน 300 ปีต่อมา พระ
สงฆ์กตายเป็นพระและนักกรบ (Warrior monks) ในยุคกลาง วงการศาสนาพุทธไม่มีระเบียบ
แบบแผน นิกายทึ้งหลายเปิดดักกระทำศึกซึ่งเจ้าชู้ทธจักร ที่บึ้นชือคิอ การโรมรันระหว่าง
นิกายเตน ได กับนิกายชอสโซ (Hosso ตั้งมั่นอยู่ในกรเกียวโต) ในระหว่างกลางศตวรรษที่
11-12

ศาสนาพุทธนิกายหมายานที่มีคำสอนลีสัน ได พัฒนาไปสู่แนวทางการนิยมนับถือ
เทวคุณมากมาย (Polytheism) มีการบูชาพระรูปและพระ โพธิสัตว์มากมาย พิธีกรรมเดิมไปด้วย
การร่ายเวทมนตร์คada ศาสนาเชื่อปันดัวบไสยาสต์ จนท้าขุศุค ปราကูเป็นไสยาสต์ใน
ปลายสมัยเออัน ศาสนาพุทธนิกายต่าง ๆ เพชญภาวะมีพระนอกริคุณอกนิกาย (Heresies) มาก
ขึ้น

เมื่อศาสนาพุทธนิกายหมายานแปรเปลี่ยนมากเข่นนั้น ศาสนาชิน โตามีโอกาสหรือ
ไม่ที่จะเป็นที่นิยมครั้งใหญ่องประชาน

ศาสนาชินโต : รูปลักษณ์เก่าหรือใหม่ ?

ในยุคก่อน ศาสนาชิน โต โคลเด่นเป็นที่นิยมในวัฒนธรรมสามัญชนชาวไร่ชาวนา ใน
ขณะที่พระราษฎร์ส่วนนักนับถือศาสนาพุทธ ศาสนาชิน โตามีคำสอนศักดิธรรมจรรยาเหมือนกัน แต่
แทบทะไม่มีความสำคัญเลย คำสอนส่วนใหญ่มีคำราหือคันกิร์น้อย มีแต่บทสรวจน ศาสนา
ชิน โต เป็นศาสนาที่มีการนับถือบูชาภันอย่างเรียบง่ายที่สุด ๆ พระราษฎร์ส่วนก่ออง แม้จะนับถือ
ศาสนาพุทธ ก็ยังเห็นความสำคัญของทวยเทพ Chronicles of Japan (บรรดาบันทึกตามสำคัญ
เวลาว่าด้วยญี่ปุ่น) ได้กล่าวถึงการมีกรมศาสนาชิน โต (Department of Shinto) ใน ก.ศ. 689 ใน
ปลายสมัยพระนอร์นารา พระกิกุญในศาสนาพุทธได้ร่วมเทพกาลงานรื่นเริงของศาสนาชิน โต
โดยเฉพาะงานของคุณทวยเทพ (Great Thanksgiving Celebration) จักรพรรดินีโซ่ไคจุ (Shō
toku) ได้ทรงประกาศว่า สถาบันพระนอร์นารากษัตริย์ “นับถือพระรัตนตรัพ (Three Treasures)
เป็นอันดับแรก แล้วบูชาทวยเทพ ด้วยน้ำไป บำรุงเสียงทวยราษฎร์”¹⁸

พระราชประสังก์นี้คือคำมากใน ก.ศ. 768 เมื่อเทวสถานที่อิเซ (Ise) สถาปนาพระอรามพุทธ เทวสถานในนามากนายน้ำด้วยแห่งนักบัวที่สอนการพระศาสนาทั้งทางน้ำ ทางใจและศาสนาพุทธ การห่อห้องดอนกันโดยเด่นมากในกรณีนิกายพุทธเชิงอนหล่อหอกน รวมกับศาสนารูป ในการห่อห้องนี้ก้าวเดินมาจากประเพณีจันในกลางภัยบรรหะที่ตั้ง วัดชินชื่อร่วม “เนื้อสารเดินข้อมือสำแดงร่องรอยให้ปรากฏ” (“original substance manifests traces,” honji suiaku)¹⁹ นักประชุมรู้ราชบัพพิตศรีวารษะพระไวโรจนสูตร ได้กล่าวถึงมีแดะทวยเทพว่าส่วนแบ่งภาคอวตารมาจากการพระไวโรจนพุทธเจ้า มีแดะเทวคือร่องรอย (traces) ปรากฏในโลก ข้อมือจากพระไวโรจนพุทธเจ้าผู้เป็นเนื้อสารเดินของทิพยภูมิ

ศิลปกรรมในสมัยเออัน

ศิลปะแสดงออกอย่างง่ายตามทุกเดียวของธรรมพัฒนาเป็นอุดมคุณในความประณีต มีทุนทริษภพ (Aesthetic refinement) และแสดงถูกเกณฑ์คุณภาพศิลปะเจนของรากนิยมญี่ปุ่น เป็นกริ๊งแรก ศาสนามีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ศิลปกรรม โดยเฉพาะศาสนาพุทธ นิกายชินงอน ซึ่งยึดความนิยมทุนทริษภพ (Aestheticism) นี้คือความโศกเด่นของช่างสำหรับญี่ปุ่นสมัยเออัน หุย-กุ (Hui-kuo) พระอาจารย์ของถูกสู่ตั้งนิกายชินงอน ได้ย้ำหลักการสอนว่า การที่จะถ่ายทอดความหมายลึกซึ้งของพระคัมภีร์ถักน (Esoteric scriptures) นั้น ต้องใช้ศิลปะเป็นสื่อเท่านั้น ความโศกเด่นของศาสนาพุทธนิกายต่าง ๆ ที่มีค่าสอนและวิธีการสอนดี ดันอยู่ที่ความนิยมทุนทริษภพ ศิลปะมีบทบาทยิ่งใหญ่มากในคำสอนทั้งหมดที่ประเทกันนั้น

ในสมัยเออัน ชาวญี่ปุ่นเริ่มพัฒนาศิลปวิทยาการเป็นตัวของตัวเอง ดังปรากฏชัดแจ้ง จากการพัฒนาระบบที่เขียนและภาระน้ำหนักมหัศจรรย์

1. ภาษา: ระบบการเขียน

ญี่ปุ่นพัฒนาตัวอักษรโดยยึดจากจีน แต่การเขียนนั้นเกิดขึ้นหลังครั้ง เข้ามาหลายทาง หลากหลายแหล่งต่าง ๆ ของจีน อักษรญี่ปุ่นจึงมีรากมาจากจีน การเขียนจะใช้ตัวอักษรจีนที่เดิมที่ยังไม่เป็นการเพียงพอ ในชั้นต้น ญี่ปุ่นเขียนโดยใช้อักษรจีน ต่อมาปรับใช้ วรรณกรรมทั่วไปและเอกสารราชการใช้ภาษาจีน เมื่อใช้อักษรจีน ภาษาจีนย่อมเป็นสื่อเผยแพร่องค์การ แต่ญี่ปุ่นพัฒนาความเชริญเป็นตัวของตัวเองแล้ว ญี่ปุ่นได้พัฒนาอักษรจีนเป็นอักษรญี่ปุ่นที่มีเอกลักษณ์และทำงที่คล้ายญี่ปุ่นแท้ วรรณกรรมที่นิยมแต่ง

โดยใช้ภาษาของคนเองคือ วรรณกรรมร้อยเก้า ด้วยความรู้ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น ชาวญี่ปุ่นได้สร้างสรรค์ศิลปวิทยาการของคนเอง โดยมีศิลปวิทยาการจีนเป็นรากฐานสำคัญ

2. ศัพท์วรรณกรรม

ศัพท์ที่แพร่หลายนิยมนักกว่าแสดงถึงศูนทรียภาพ ได้แก่

1. คำ Aware แสดงอารมณ์ด้วยการอุทานด้วยความประหลาดใจหรือด้วยความยินดีปรีดา คำนี้ต้องมายังสื่อความหมายอีกว่า เป็นความเริงรัง ความน่าสนใจ คำนี้มักเอื้อไปกับความเร้าสลด ความเศร้าโศก ความรู้สึกโศกอาลัย

กิริยาลักษณะเกือนอารมณ์ อ่อนไหวง่ายไปกับแสง เสียงและความงาม คำ Aware สะท้อนความลักษณะเกือนอารมณ์ ความเร้ามีความล้ำลึก คำ Aware มีความหมายเกี่ยวพันกับอารมณ์ลึกซึ้ง

2. คำ em เป็นคำที่มีเสน่ห์ เขียวชันให้ทอดทิ้งความงาม

3. คำ Okashi หมายถึงสิ่งที่ทำให้เกิดรอยยิ้ม เกิดความปลื้มปิติและความรื่นเริงบันเทิงใจ

4. คำ Miyabi แสดงความหมายประณีตละเอียดอ่อน เอิญชวนจุ่งใจและแสดงรสนิยมประณีตละเอียดอ่อน รสนิยมจากความหมายนั้นสะท้อนวัฒนธรรมจากจีน Miyabi เป็นคำพรรณนาความงาม เป็นคำที่ใช้กับความเพลิดเพลินในความเจ็บลงบัน คำ Miyabi ဓิบายิชีวิตของพระราชนิรันดร์ ถ่ายทอดความตรุยานของชนชั้นสูงสู่ชนชั้นนักกรบ และต่อมาถูกถ่ายทอดสู่ผู้คนทุกชนชั้น

นิการชิงอนได้ย้ำความรู้ภาษาสันสกฤตเพื่อใช้สร้างพยางค์ (Syllabary, kana, คณะ) ทำให้สามารถบรรจนาวรรณคดีให้ยิ่งใหญ่รุ่งเรืองมากในสมัยเออัน วรรณคดีแสดงบรรยากาศนิ่ง (Still atmosphere) ความสูงส่งเฉียบแหลมและความประณีตบรรจงในการประพันธ์

ศูนทรียภาพมีบทบาทยิ่งใหญ่ในวิถีชีวิตผู้คนและประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยเออัน วัฒนธรรมสูงส่งแห่งญี่ปุ่นปรากฏในศ้านศิลป์และวรรณคดี วรรณคดีเริ่มใช้ภาษาญี่ปุ่นในการแต่งແล้า ศิลปกรรมที่นับว่าขั้นสูงแห่งญี่ปุ่นในเริ่มต้นมีความหลากหลายมาก ได้แก่

1. The Tale of Genji (นิทานเกนจิ) ผู้แต่งคือ มุราชาคิ ชิกิบุ (Murasaki Shikibu)

2. **Pillow Book** (หนังสือช้างหนอน) ผู้แต่งคือ เซ ไซนางอน (Sei Shōnagon)
สะท้อนชีวิตในพระราชสำนัก

3. ประชุมพระราชพันธ์ทวารอง

4. การตั้งครรภ์นิกายชินงอน ได้เริ่มการตั้งครรภ์ประเภทที่เรียกว่า โน (Nō)

5. ศิลปกรรมภาคทุกแห่ง ได้แสดงความคิดเห็นที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นแบบแผนของนิกายชินงอน ศิลปกรรมที่เขียนชื่อ Nakagoshi จิตรกรรมบนกระดาษม้วนแขวนผนัง ศิลปะเมเนะ พังมณฑล การสร้างพระ รูปพระโพธิสัตว์ มีหอกากศิรริพ

ญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 12 : ศิกริชิเจ้ายุทธจักร

แม้ในสมัยเอ็อัน ญี่ปุ่นจะมีความเจริญรุ่งเรืองภายใต้การแทรงบัตรรัฐมนตรี ทางนา ทุกคนเดินทางญี่ปุ่นคงเป็นทุกครั้ง ศิลปะรัฐมนตรี แต่การเมืองการปกครองของญี่ปุ่น แตกแยกมาก นักรบชนชั้นสูงเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

หลังใหม่ที่ถูกความสังคมมากคือ หลังยานาชาติของนักรบชนชั้นสูงซึ่งเดินทางญี่ปุ่น กับพสังฆานาจทางโถกของทุกครั้ง ระหว่างศตวรรษที่ 10 ถึงที่ 12 บรรดาผู้นำนักรบชั้นสูง กระทำการศึกษาอย่างเคร่งครัด ตั้งตระหง่านชั้นสูงเป็นสังคมที่เข้มแข็ง ให้ความรักษาการอย่าง ญี่ปุ่นต้องเผชิญถูกกรรมการถูกเมืองตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 11 ทั้งสังคมญี่ปุ่นถูกตั้งใจ ปราศจากความสงบสุขและความมั่นคงปลอดภัย พระราษฎร์สำนักเองที่เป็นที่พึ่งพาได้ เพราะการเมืองภายในสันสนวุ่นวายถึงขนาดบุนนาคราชสำนักต้องเชือเชิญนักรบชนชั้นสูงให้เข้าเก็บข้อมูลในความบัดดี้และครั้งใหญ่หลายครั้ง (ค.ศ. 1156, 1160, 1180, 1185) ระหว่างตระกูลไตรา (Taira) กับตระกูลมินามิโนะ (Minamoto)

ใน ค.ศ. 1185 ตระกูลมินามิโนะได้ตั้งตนเป็นใหญ่และรวมญี่ปุ่นเข้าด้วยกัน ตระกูลนี้ได้สั่งชาบูนย์กัลังแห่งยานาชาติรุ่ง ไปที่เมืองชาบูนากะชิอุ เมืองคามากุระ (Kamakura) ใกล้ที่รัฐบาลคันโต มินามิโนะ โยริตomo (Minamoto Yoritomo) จอมยุทธ์แห่งตระกูลได้ตั้งตนเป็นใหญ่ในตำแหน่งโชกุน (Shogun, คำว่า "โชกุน" แปลว่า จอมทัพ, Generalissimo) เป็นการเริ่มต้นระบบเผด็จการทหาร (Military Dictatorship)

ประวัติศาสตร์สมัยเอ็อันได้ฉายภาพให้เห็นแก้วว่า ชาวญี่ปุ่นพยายามปรับปรุงตัว แบ่งกองการยัทธมนตรีให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงในญี่ปุ่น ชาวญี่ปุ่นเริ่มประกับความ

สำเร็จพอกควรในการสร้างสรรค์ศิลป์วัฒนธรรมที่เป็นตัวของตัวเอง มีเอกลักษณ์ ได้เชื่อว่าเป็นศิลป์วัฒนธรรมญี่ปุ่น แต่ความเชื่อญบ้างด้านยังไม่ประสานกตมกสินกันระหว่างความเชื่อยุ แบบพื้นเมืองกับความเชื่อยุแบบจีน ตัวอย่างเช่นคือ การเมืองการปกครองแบบจีนคือระบบจักรพรรดิราชย์ที่มีระบบราชการเป็นพื้นฐานนั้น ไม่สามารถฝังราก柢กได้ในแผ่นดินญี่ปุ่น แทนที่ญี่ปุ่นจะรวมกัน มีระบบการปกครองแบบจีน ในศตวรรษที่ 9-12 ญี่ปุ่นกลับ รวมกันยาก การรวมยังไงที่ส่วนกลางประสบความลำบากมาก บรรดาคนกรบทั้งสูง เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ชาวญี่ปุ่นจะปรับปูงโครงสร้างการปกครองอย่างไรจึงจะสามารถรวม กันได้ ? ระบบไข่กุนใน ค.ศ. 1185 จะเป็นทางเลือกเหมาะสมหรือไม่สำหรับญี่ปุ่น ?

